

Mi o sebi

Glasiło Društva upokoјencev Škofja Loka št. 35 letnik X september 2016

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Rudi Zadnik

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Zlata Ramovš

Zabava in delo na tradicionalnem pikniku

Foto: Zlata Ramovš

Foto: Zlata Ramovš

Foto: arhiv Jelke Dolinar

4 PROSTOVOLJSTVO JE VREDNOTA

Ela Dolinar

5 DRUŠTVO U3

Bliža se novo študijsko leto

5 ČAJ OB PETIH z Andrejo Dolinar, Matejo Pintar in Štefko Križnar dr. med.

7 Posvet o učljivosti starejših

8 Notranjka Alenka Veber Rihtarjeva

9 MARINKINA KNJIŽNICA

Knjižnica pod krošnjami

10 Bralna značka

11 Nasvet za branje

12 Strast do branja – Valerija in Jože Dolenc

13 GLASBA

Dejavnost pevskih zborov

14 Zlata Gallusova priznanja Janez Bogataj, Jurij Ziherl

15 V SPOMIN Andrej Krajnik

16 NOVO V GALERIJ HODNIK

18 V SPOMIN Peter Pokorn

19 ZANIMIVE OSEBNOSTI

Marta Gartner

20 DOLGO, DOLGO ŽIVLJENJE

Poldka Nastran

22 ŠPORTNI MOZAIK

31 GREMO NA POT

Program izletov in prireditev

ČETRTKOVI PLANINCI

32 VESELI POHODNIKI

33 KJE SO BILI NAŠI ČLANI?

Albanija, Irska, izlet v Kobarid, Drežnico in Idrijo

36 IZ NAŠE PRETEKLOSTI

Spomini na dr. Bračkovno

37 KORISTNE INFORMACIJE

38 PROJEKT STAREJŠI ZA STAREJŠE

Moje sanje - oskrbovano stanovanje

39 Park čutil

40 FOTOGALERIJA

Foto: Zlata Ramovš

36

Foto: družinski arhiv

39

Foto: Zlata Ramovš

PIKNIK NI LE ZABAVA, ampak tudi obveznosti. Poleg delavcev z uprave so jih odlično opravili prostovoljci glasbene skupine Mavrica in člani balinarskega kluba Trata.

Fotografije na naslovnici

1. - 2. Tajnica Cveta Škopelja z aperitivom in blagajničarka Danica Celestina s kupončki za hrano in pijačo
3. Prostovoljca Rudi Zadnik in Marjeta Pivk sta ponujala srečke za srečelov.
4. Dobitke so zbrali pevci Mavrice, razdeljevali so jih Rudi Zadnik, Marjeta Pivk, Lojze Čadež in Matevž Trilar.
5. - 6. Milka Tušek je dobila unikatno sliko, Metka Okršlar pa glavni dobiček srečelova - dvakratni polpenzion v hotelu Delfin v Izoli.
7. Za glasbo in ples je tudi tokrat neutrudno skrbel Duo Santa.
8. Plesalcev je bilo letos manj, zato so pa so imeli na razpolago veliko prostora za ples.

POLETJA JE KONEC IN MI SE VRAČAMO

Miro Duić

Zdi se, da je spomladanska 34. številka našega priljubljenega glasila MI O SEBI že zdavnaj za nami. Čas neusmiljeno hitro beži, že smo pri jesenski izdaji naslednje številke, ki je zopet vsestranska, bogata, ilustrativna, kvalitetna in aktualna. Naši člani jo bodo spet z zanimanjem prelistali in prebirali. Zahvala za to gre spet skupini aktivnih ustvarjalcev kvalitetnih prispevkov, ki jih je naša glavna urednica „dala na interno tržišče“ 9. septembra. Vesel in srečen sem, da sem lahko del te zgodbe. Bliža se konec počitnikovanja. Spet se bomo usedli v upokojenske klopi in se učili, ustvarjali, predstavljali, tekmovali, peli, informirali in upravljali.

Jesen vedno prinaša nove obveznosti, novo zagnanost in energijo ter željo biti čim boljši na vseh področjih naše bogate dejavnosti.

Spet bomo načrtovali, predlagali, sprejemali, primerjali rezultate, odločali in bili odgovorni. Ob tem pa bomo opazovali umotvore naše politike ter njihove odzive na številne probleme na področju sociale, predvsem položaja upokojencev, ki so velikokrat ne bodi ga treba.

Kronična pozabljivost najbolj odgovornih politikov ne glede na barvo stranke se odraža predvsem v tem, da je naša generacija, predvsem starejši od mene orala ledino za ustvarjanje in pravično vrednotenje ustvarjenega.

Kaj vse je bilo postorjeno? Ogromno. Tudi z odrekanjem marsičemu. Rezultat tega so bile nove tovarne, vrtci, šole, stanovanja, družbeni standard. Bil je čas številnih samoprispevkov, čas izgradnje in razvoja.

Žal, marsičesa od tega ni več. Kam je vse izginilo in poniknilo? Kje že? Kako? V čigavih žepih? Od spominov se ne da živeti. So slaba tolažba za današnje samoupravljanje peščice, ki je vedela, kam in kako varno pospraviti in plasirati družbeni kapital.

Lepe jesenske dni vam želim.

Izdajatelj

Društvo upokojencev Škofja Loka
Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka
Tel. (04) 512 06 64
e-pošta drustvoupokojencev@siol.net

Odgovorna urednica

Jelka Mlakar

Stalni sodelavci

Martin Bizjak, Meri Bozovičar,
Marija Draškovič, Julija Jenko,
Sabina Košir, Borjana Koželj,
Maruša Mohorič,
Nadja Podgoršek

Lektorica

Marija Draškovič

Oblikovanje

Nevenka Mandić Orehek

Urednica fotografije

Zlata Ramovš

Tisk

GTO Košir d.o.o.

Naklada 2100 izvodov

Posamezni izvod stane 1,00 EUR.

ISSN 1855-0975

Naslednja številka izide
16. decembra 2016.

DRUŠTVO UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka
MŠ 5010721000
DŠ SI99746352

Tajništvo 04/512 06 64 in 040 226 667

Faks 04/512 63 09

Računovodstvo 04/512 63 08

Blagajna 040 857 273

E-pošta drustvoupokojencev@siol.net

Uradne ure sreda in petek od 8. do 12. ure

PRIJAZNE BESEDE NE STANEJO VELIKO ELA DOLINAR, PROSTOVOLJKA

Maruša Mohorič

»Rada imam ljudi, rada sem med ljudmi in všeč mi je, če komu polepšam dan s preprostim nasmehom ali prijazno besedo,« pove vedno dobrovoljna Ela Dolinar, ki sliši tudi na ime Jelka, uradno pa je Gabrijela. Njeno socialno omrežje je zelo bogato, saj jo zanima veliko stvari na različnih področjih, od kulture, plesa, gledališča in koncertov, do športa in potovanj, pa še kaj bi se našlo. Predana mama trem vnukinjam glasbenicam, zaljubljena v knjige, kjer vedno najde tolažbo, če jo potrebuje, pa še občasna družabnica

Foto: Nevenka Mandič Orehek

prijateljčine mame, ki biva v domu starejših v Stari Loki, prostovoljka v DU in U3, v zadnjem času pa tudi pri krajevni organizaciji Rdečega križa Kamnitnik, vse to in še kaj je Ela. Po upokojitvi leta 2008 se je vpisala v društvo upokojencev, ker se je želela učiti angleščino, saj je osnovnošolsko znanje večinoma pozabila, v srednji šoli pa sta bili na programu nemščina in italijanščina. Živa je tudi še želja po učenju francoščine. Kmalu je začela organizirati obiske kulturnih dogodkov izven Škofje Loke. Slišala je upokojence, ki so se pogovarjali, da bi radi šli na prireditve, vendar imajo težave s prevozi, parkiranjem in izborom zanimivosti. Začela je brskati po spletu, pregledovati kritike ali pohvale posameznih predstav. Včasih se posvetuje s kolegicami, nato pa predlog posreduje Cveti Škopelja, vodji izletništva v društvu, rezervira vstopnice in zbiranje prijav se lahko prične. Zaradi njenega dela smo člani društva lahko obiskali predstave v ljubljanski Drami in v Cankarjevem domu, koncert v dvorani v Stožicah v Ljubljani, se odpeljali na Jesenice in še kam. Letos smo si ogledali tudi smučarske polete v Planici in doživeli vzdušje, ki si ga je z domačega kavča težko predstavljati. Prednost skupinskih obiskov so cenejše vstopnice. Zadovoljstvo udeležencev prireditev ji veliko pomeni in jo je spodbudilo, da se je odločila organizirati izlete, po enega vsako leto za DU in enega za društvo U3 v sodelovanju z vodičko Alenko Veber, ki ima dobre ideje ter pozna dosti zanimivih krajev in pokrajin ter njihovih posebnosti. Ela kot prostovoljka z veseljem dela tudi v društvu

U3. Pravi, da je deklica za vse in se loti vsake naloge ter jo uspešno opravi. Letošnje potovanje na Irsko, ki ga je organizirala, je doživelo same pohvale.

Za svoje prostovoljsko delo v DU je prejela pisno priznanje, ki ji veliko pomeni in katerega je bila zelo vesela. Ukvarja se tudi s fotografijo, sodelovala je na razstavi v naši galeriji Hodnik. Njena zbirka fotografij je izredno bogata, saj jih je nabrala na potovanjih po celem svetu, od Afrike, Indije, Tajske in Šri Lanke do večine evropskih držav. Njena velika, še neizpolnjena želja, je obisk nacionalnih parkov v ZDA.

Iskreno upa in verjame, da se ji bo ta želja uresničila v bližnji prihodnosti.

Elina velika ljubezen so knjige, v katerih najde ves svet. Že v otroških letih je veliko brala. Iz knjig si izpisuje zanimive in posebne stavke, katerih zbirka je že zelo bogata. Za primer mi prebere tole: »Ko moraš izbirati, ali boš ravnal pravilno ali prijazno, izberi prijazno« in »Prijazne besede ne stanejo veliko«, obe misli so iz knjige ČUDO pisatelja R. J. Palacio. Zanimive misli »hodijo za njo«, spomni se različnih situacij in se sprašuje, kaj bi v posameznih situacijah naredila ona. Morda so taki stavki tudi navdih za pesmi, ki jih po malem piše že veliko let, predvsem takrat, ko je žalostna.

Po koncu študijskega leta, v katerem poleg različnih krožkov in dejavnosti v društvu obiskuje športno rekreacijo pri TVD Partizan Škofja Loka, dramski krožek pri Nadi Strajnar, s katerim nastopa na različnih prireditvah, plavanje v bazenu v Stari Loki, delavnice pri U3 in Ljudski univerzi ter kavbojske plesse, pridejo na spored morske aktivnosti. Pravi, da bi od maja do septembra z veseljem živela ob morju v družbi prijateljev in članov svoje družine, predvsem vseh treh vnukinj. Rada plava, se sprehaja ob morju in občuduje sončne zahode, zelo pa ji ustreza morski zrak.

Verjamem, da ste spoznali predano prostovoljko, zanimivo dušo in veliko srce, ki sliši na ime Ela Dolinar. Zaradi ljudi, kot je ona, je naše društvo zelo bogato in uspešno.

BLIŽA SE NOVO ŠTUDIJSKO LETO 2016/2017

Vpis se je že začel

Od 1. septembra se je vpisalo že kar nekaj naših članov. Vpisane so skupine, ki že nekaj časa delajo skupaj, saj so člani tesno povezali med seboj in z mentorjem.

Vpis ostalih, novih članov pa bomo začeli v ponedeljek, 12. septembra 2016, od 10. do 12. ure in od 14. do 16. ure v prostorih U3. Do konca tedna bomo predstavili vsebine krožkov v prihajajočem študijskem letu.

Program študijskih krožkov 2016/2017 je v prilogi.

Program srečanj Čaj ob petih v študijskem letu

- Oktober 2016 OŠ Ivana Groharja
- November 2016 Loški muzej
- Januar 2017 Šolski center Škofja Loka
- Februar 2017 Vrtec Škofja Loka
- April 2017 Knjižnica Ivana Tavčarja

Pozdrav pomladi marec 2017

Ekскурzija maj 2017 v Rezijo

TEDEN VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA

Borjana Koželj

Teden vseživljenjskega učenja obsega dogodke s področja izobraževanja. Projekt vodi Andragoški center Slovenije, U3 pa se mu pridruži vsako leto.

Dogajalo se je po vsej Sloveniji in tudi pri nas. Poleg naših članov smo na aktivnosti povabili tudi druge, ki se zavedajo pomena izobraževanja v vseh življenjskih obdobjih. Dogodki so se vrstili od 13. maja 2016 dalje, največ aktivnosti pa je potekalo 20. maja od jutra do večera.

Razstava fotografij Foto krožka

V petek, 13. maja 2016, ob 17. uri smo vas pričakali v galeriji Hodnik Društva upokojencev Škofja Loka. Na odprtju fotografske razstave so svoje izdelke razstavljale tudi udeleženke delavnic izdelave nakita Maje Dolinar Duboković ter Ivanka Homan.

V petek, 20. 5. 2016 smo vrata odprli za ves dan.

V Galeriji Hodnik se je razstavi fotografij pridružila razstava keramike in vezenih prtičkov, obenem pa je študijski krožek svoje znanje oblikovanja gline posredoval vsakomur, ki ga to delo zanima. Nastali so lepi izdelki.

V Marinkini knjižnici sta svoje znanje urejanja fotografij in uporabe tabličnega računalnika podarjali Zlata Ramovš in Sonja Dolinar, v popoldanskih urah pa se jima je pridružila še Vlasta Mekiš. Za zaključek dneva smo prisluhnili zanimivemu predavanju predstavnikov nepremičninske družbe z naslovom **Moja nepremičnina, veselje ali breme.**

ČAJ OB PETIH Z ANDREJO IN MATEJO

Marinka Mesec

Na naša srečanja smo v študijskem letu 2015/2016 povabili nekatere uspešne ženske, ki so v bližnji preteklosti pustile za seboj sledi ali s svojim delom spreminjajo družbo tu in sedaj. Tako so bile naše gostje dekleta iz Zavoda Tri, nekdanja ravnateljica Vladka Jan, akademska slikarka Agata Pavlovec in zdravnica Štefka Križnar dr. med., spec. pediatrije.

Na čaj ob petih sta bili letos povabljeni tudi znani in uspešni športnici Mateja Pintar s Praprotna v Selški dolini in Andreja Dolinar iz Zminca v Poljanski dolini.

Andreja se je močno poškodovala v prometni nesreči, Mateja pa je na poti na Lubnik nesrečno padla in sedaj sta obe na invalidskem vozičku. Njuni poti sta se srečali pri športu, saj je Andreja

že igrala namizni tenis, Mateja pa se je takoj, ko je bilo mogoče, tudi odločila za ta šport in tako sta skupaj začeli trenirati v klubu namiznega tenisa v Škofji Loki. Njun prvi trener je bil Jano Rant. Kasneje sta imeli treninge v Ljubljani, ki so bili vedno zahtevnejši, začeli sta se udeleževati turnirjev in njuna prva zmaga je bila v Dublinu na Irskem. Mateja je leta 2004 osvojila zlato medaljo

nadaljevanje s prejšnje strani

na paraolimpijskih igrah v Atenah in hkrati postala zlata maturantka loške gimnazije. Šolanje je nadaljevala v Ljubljani, smer tuji jeziki (angleščina in nemščina), uspešno diplomirala in nato zaključila še bolonjski študij prevajalstva. Poleg študija, treningov in tekmovalj je bila v tem času šest mesecev v Luxemburgu kot prevajalka, v Ljubljani pa se je takrat na povabilo takratnega predsednika Danila Türka srečala s kraljico Elizabeto. Ker po zaključenem študiju ni dobila službe, se je odločila za samostojno pot, prevajanje knjig. Njena prva knjiga, ki jo je prevedla, ima naslov Spreobrnjeno srce.

Leta 2008 je na paraolimpijadi v Pekingu osvojila bronasto medaljo, na olimpijadi v Londonu pa je imela poškodovano roko in je ostala brez medalje. V svoji 13-letni športni karieri je zasluženoma osvojila 72 medalj. Na treningih in na tekmah je bila zelo resna, vztrajna in borbena igralka in vedno strogo usmerjena le v teniško žogico in na sotekmovalke, ki so pred njo imele kar precej treme, zato je dobila ime Ledena kraljica.

Kljub močni volji in želji po igranju namiznega tenisa so bolečine postajale vedno močnejše. Zaradi usodnega padca je začela z igranjem

namiznega tenisa, zaradi močnih bolečin pa se je od teniškega loparčka uradno poslovila letos v začetku leta. Toda športni duh v njej še vedno živi, zato se v prostem času s fantom in domačimi odpravi na vožnjo s kolesom na ročni pogon. Sedaj živi v Ljubljani in prav v času našega srečanja na društvu nam je povedala, da je dobila redno službo na Namiznoteniški zvezi Slovenije in uspešno opravila sodniški izpit za namizni tenis, za kar ji iskreno čestitamo.

Za naše upokoženke in upokoženke je povedala naslednje: »Zelo sem bila vesela vabila Na čaj ob petih in še posebej dobrodošlice z glasbenim nastopom orgličark, ki je nekaj posebnega, in ga še nisem nikjer doživela. V družbi z upokoženki sem se počutila zelo dobro tudi zato, ker smo bili v knjižnici, saj sem velika ljubiteljica knjig. Med občinstvom je bilo kar nekaj znanih obrazov iz časov mojih namiznoteniških začetkov.«

Andrejina življenjska pot pa je nekoliko drugačna, a zelo pestra. Službo ima v Kranju, z družino živi v Ljubljani. Njena prva paraolimpijada je bila v Avstraliji v Sydneyju leta 2000, potem pa sta skupaj

z Matejo nastopili v Atenah, Pekingu in Londonu. Želja, da bi tudi letos nastopila na paraolimpijadi v Riu, se ji ne bo uresničila, ker zaradi poškodbe ni dosegla zahtevane norme. Svojo hčerko že vodi in usmerja v šport, saj jo vozi na treninge in tekme tenisa. Ob koncu tedna je najraje skupaj z družino ob morju. Letos je Andreja pri časopisu Nedeljski dnevnik na pobudo Toneta Fornezzija-Tofa prejela laskavi naziv Častna Slovenka leta, kar ji zelo veliko pomeni in ji daje še večji zagon in močno željo tekmovali.

Andreja je povedala: »Srečanje na društvu upokožencev je bilo res prisrčno in sproščeno. Še

Foto: Zlata Ramovš

(od leve) Andreja Dolinar, Borjana Koželj, Marinka Mesec in Mateja Pintar

posebno sem se razveselila srečanja s trenerjem Janom, ki je res čudovit človek. Na treningih zahteva red in disciplino, po resnem delu pa je odličen družabnik. Močno sem bila presenečena, da je bila med prisotnimi tudi Štefka Križnar, ki je bila od rojstva moje hčerke njena pediatrinja. Navdušila me je glasbena točka z orglicami, še posebno, ko so mi povedali, kako malo časa orgličarke igrajo skupaj. Škofja Loka je moje mesto in vedno rada pridem na različne prireditve, pa tudi v vaše društvo, če me boste še kdaj povabili.«

Trener namiznega tenisa Jano Rant: »Časov, ko smo bili skupaj z Andrejo in Matejo, se vedno rad spominjam. Bili sta najbolj trmasti, vztrajni, borbeni in vedno veseli ter nasmejani dekleti, kar jih je bilo v našem klubu. Fantje so kar čakali, da so ju lahko odnesli po stopnicah v dvorano za namizni tenis. Tudi potem, ko sta trenirali v Ljubljani in tekmovali po svetu, sem z veseljem spremljal njune uspehe.« Mateja in Andreja, želim vama vse dobro tudi naprej. Lepo mi je bilo v vajini družbi in hvala Borjani, da mi je zaupala pogovor z vama.

POGOVOR NA ČAJU OB PETIH

Meri Bozovičar

V torek, 17. maja 2016, je bila naša gostja na čaju ob petih priznana pediaterinja Štefka Križnar.

Še vedno se spominja modrih besed svojega očeta: »V življenju ne smete nikoli obupati. Bodite medsebojno povezani in čutite starševsko ljubezen, saj boste tako lažje premagali vse težave.«

Ko je bila Štefka stara sedem let, jo je zelo prizadela smrt mlajše sestrice, ki je zaradi davice mami umirala v naročju. Že takrat je v sebi začutila, da bo izmed vseh desetih otrok ona pomagala otrokom. Njeno poslanstvo kot zdravnica je veliko doprineslo k razvoju pediatrije na Loškem. Tudi na mednarodnem področju je bila enkratna. Na specialni zimski olimpijadi za razvojno motene otroke v Škofji Loki je sodelovalo trinajst držav in presrečna je bila, da je bila olimpijada tako uspešna.

Zaključek čaja ob petih je bil lep in prisrčen, saj smo se na koncu vsi udeleženci podpisali v njeno knjigo spominov na to srečanje.

Meri Bozovičar med pogovorom z gostjo Štefko Križnar

Foto: Zlata Ramovš

ŠOLA V NARAVI

Marta Satler

Od 22. do 25. avgusta se je v Osilnici res dogajalo, saj smo imeli šolo v naravi. Že drugo leto smo preizkusili naše ročne spretnosti in umetniški talent pri oblikovanju gline. Hotel Kovač nam je poleg

Oblikovanje z glino je stalnica naših šol v naravi.

Foto: Nevenka Mandič Orehek

prenočišča in zelo okusne hrane ponudil tudi kopanje v bazenu, savno, rafting, kolesarjenje, streljanje z lokom, poldnevni voden izlet, taborni ogenj in drugo.

Tokrat le nekaj utrinkov. Na strani 21 si oglejte fotografije. Več o doživetjih pa na spletni strani <http://3univerza-loka.splet.arnes.si>

BRDA GOSTILA STROKOVNI POSVET O UČLJIVOSTI STAREJŠIH

Sabina Košir

Ob zaključku študijskega leta 2015/16 je maja Slovenska univerza za tretje življenjsko obdobje (UTŽO) v sodelovanju z UTŽO Brda, pripravila strokovni posvet o učljivosti starejših in o sodobnih metodah izobraževanja. Posveta smo se udeležile tudi predstavnice našega društva UTŽO.

V čudovitem okolju, pravljicne pokrajine Goriških brd, nas je v obnovljeni vili Vipolže pozdravila direktorica uprave Občine Brda Anita Manfreda. Uvodnemu nagovoru predsednice Slovenske UTŽO prof. dr. Ane Krajnc, je sledilo predavanje prof. dr. Marka Radovana, ki je predstavil nove ugotovitve o učljivosti starejših in sodobnih metodah izobraževanja. Izpostavil je pomen spodbujanja k učenju, ustvarjanju, delovanju in končno tudi druženju ljudi v tretjem življenjskem obdobju. Izrednega pomena je tudi izbira metode izobraževanja, ki s predavanji, diskusijami, simulacijami in demonstracijami privede do

oblikovanja in povezanosti učne skupine. Posvet je zaključil z razmišljanjem o srebrni ekonomiji, kateri se v zadnjem času posveča vse več pozornosti. Poudaril je, da srebrna ekonomija zahteva celosten pristop. Srebrna ekonomija niso le storitve in proizvodi za starejše v izbranih sektorjih ter za lajšanje bolezenske starosti. Poudarjeno je predvsem prispevanje znanja in izkušenj starejših ter nevladnih organizacij.

Prof. dr. Ana Krajnc, predsednica Slovenske UTŽO, ki vključuje že 52 univerz za tretje življenjsko obdobje po vsej Sloveniji, je predstavila raziskavo o učni klimi v študijskih krožkih in učljivosti v

nadaljevanje s prejšnje strani

mreži Slovenske UTŽO. Poudarila je, da tako število programov, kakor tudi slušateljev iz leta v leto narašča, kar je spodbudno za prihodnje. Novo znanje nam daje moč ter krepi naše zdravje in delovanje. V študijskih kroških poleg znanja

izpolnjujemo tudi čustvene potrebe ljudi. Potreba po pripadnosti, samopotrjevanju, dosežkih in priznanju je želja slehernega posameznika. Upamo, da bomo v prihodnjem šolskem letu 2016/17 uspeli uresničiti čim več navedenih želja tudi na naši univerzi za tretje življenjsko obdobje.

ALENKA VEBER RIHTARJEVA, vodnica, urednica in fotografinja, predvsem pa potepuhinja

Jelka Dolinar

V zadnjih letih smo precej naših strokovnih ekskurzij, izletov zaupali Alenki Veber Rihtarjevi iz Zavoda Rihtarjeva domačija, ki ima sedež v najhladnejšem naseljenem kraju v Sloveniji, na Babnem Polju.

Alenka od tam tudi prihaja, čeprav je na svet glasno prijokala v Piranu. V našem najlepšem obmorskem kraju se je prvič postavila na noge in pogumno zakorakala v širni svet. Sama pravi, da je večna zaljubljenka v slovensko kulturno in naravno dediščino. Tako se je v Alenkini bisagi v desetletjih nabralo na stotine fotografij in poljudnoznanstvenih prispevkov, predvsem pa doživetij in izkušenj. Kot turistična vodnica ali predavateljica svoje znanje neumorno deli predvsem naši generaciji, torej upokojemcem in slušateljem univerze za tretje

življenjsko obdobje. Da je vse tako, kot mora biti, gre Alenka ne glede na to, da kraje že pozna, vedno še na predoglede. Pri novem odkrivanju neznanega se ji velikokrat pridružim in tako s skupnimi močmi zavzeto pripravljava naše izlete.

Foto: Jelka Dolinar

Alenka je Notranjka, ki jo zanimata kulturna in naravna dediščina.

Najpomembnejše pa je, da se tudi značajsko ujameva. Vse, s čimer se srečava pri tovrstnem odkrivanju, sprejmeva z odprtimi rokami, pridno beleživa in okušava, tudi z brbončicami. Včasih zamešava datume, se nato nasmejiva na svoj račun in nato že načrtujeva, kam bi še morali iti in kje še nismo bili. Naša Alenka je dokončala kar nekaj šol. Ker je bila drobna, je malo šolo obiskovala dvakrat. Danes sledi o plahem in drobcenem dekletcu z velikimi

rvajimi očmi ni več. Od leta 1991 je zaposlena kot urednica knjižnih izdaj pri naši najstarejši slovenski založbi, Celjski Mohorjevi družbi.

Prosti čas in presežek energije posveča Zavodu Rihtarjeva domačija, zavodu za izobraževanje, kulturo, razvedrilno in rekreacijsko dejavnost ter turizem, ki ga je ustanovila leta 2011.

Področja delovanja zavoda so izobraževanje, vseživljenjsko učenje, turizem, interpretiranje in ohranjanje kulturne ter naravne dediščine, trajnostni razvoj podeželja in sožitje z naravo, organizacija pristočasnih, razvedrilnih in rekreacijskih dejavnosti ter kulturna, raziskovalna, založniška, informacijska in komunikacijska dejavnost.

Namen zavoda je pomagati ljudem in drugim organizacijam izboljšati kvaliteto življenja na telesni, duševni in duhovni ravni. To poskušajo doseči z organizacijo izobraževalnih prireditev, organiziranjem priložnostih muzejskih razstav, vodenjem strokovnih ekskurzij in pohodov ter predavanji. Izdajajo publikacije s področja kulture, naravne dediščine, etnologije, antropologije, zgodovine, ekologije in turizma.

Zavod si prizadeva za promocijo znanja o slovenski zgodovini in dediščini ter s tem zdravega domoljubja med Slovenci kot tudi za spodbujanje tesnejših vezi med matično Slovenijo, zamejstvom in tujino.

Predvsem pa želijo ohraniti več kot dvestoletno Rihtarjevo domačijo na Babnem Polju, ki je ne samo Alenkin dom, temveč tudi rojstna hiša njene mame in starega strica Franka Trohe Rihtar, slovenskega izseljenskega pisatelja.

Kaj vse Alenka še skrbno čuva v svoji popotni bisagi, ne vemo. Že sedaj pa veselimo novih druženj in potepanj, tako po naši širni domovini kot po zamejstvu.

KNJIŽNICA POD KROŠNJAMI

Marija Draškovič

Letošnje prireditve knjižnice pod krošnjami smo začeli 12. julija 2016, ko smo na vrtu Sokolskega doma gostili pisateljico Sonjo Porle, ki živi v Škofji Loki.

Pisateljica je po študiju na Pedagoški in Filozofski fakulteti v Ljubljani kmalu odšla v Afriko, kjer je proučevala življenje ljudi in nekaj časa tam tudi živel. Izdala je dve knjigi. Prva je potopis Črni angel, varuh moj, ki je izšla leta 1997 in je bila večkrat ponatisnjena, izšla pa je tudi v obliki elektronske knjige. V knjigi se osredotoča na svoje potovanje po afriških državah Burkina Faso in Gani. Predstavlja nam predvsem ljudi, njihove vrednote, ki so precej drugačne od evropskih, njihovo človeško toplino in prijateljstvo. Druga knjiga Barva sladke čokolade je esejistično napisan avtorski portret zahodne Afrike, predvsem Gane in Malija, v štirinajstih esejih, razdeljenih na poglavja z naslovi Sončnice in sence, Malijski dnevnik in Črna zvezda črne celine. Knjiga je sicer potopis, a hkrati tudi osebni dokument in intimni dnevnik, prepleten z zapisi opažanj o tamkajšnji glasbi, načinu življenja, običajih in z nevsiljivimi kulturološkimi in političnimi razmišljanji. Pisateljica je objavljala v slovenskih časopisih in revijah kot dobra poznavalka afriške glasbe in družbenih razmer.

Foto: arhiv PS Mavrica

Sonja Porle je razstavila igrače iz Afrike.

Na bralnici nam je brala iz svojih del in pripovedovala o svojih izkušnjah. Prinesla je tudi igrače, ki jih delajo afriški otroci iz odpadnih materialov. Videli smo kokoško, ki je narejena iz plastičnih vrečk, velik helikopter iz deščic, tovornjak, ki bi ga bil vesel vsak slovenski otrok. Pred štirimi leti je bilo v Sloveniji več razstav teh igrač. Na prireditvi je sodelovala tudi skupina Mavrica in

ustvarila prijetno vzdušje. Po koncu prireditve smo se še kar pogovarjali o Afriki in o afriški glasbi.

V drugi polovici avgusta smo pod krošnjami gostili otroke iz dnevnega centra za otroke in mladostnike pri Centru za socialno delo Škofja Loka. Skupina naših članov vsak petek igra križem kražem in tokrat smo se dogovorili, da otrokom predstavimo to igro.

Foto: Nevenka Mandič Orehek

Igro križemkražem je otrokom predstavila Marica Mrak.

Kljub temu da je prišlo do nesporazumov glede časa predstavitve, so nekateri igralci otrokom pokazali igro. Zmenili smo se, da se srečamo še enkrat in si vzamemo več časa. Z otroki smo se pogovarjali o knjigah. Jaz sem jim predstavila knjigo Munra Leafa Bikec Ferdinand, ker ima izrazito mirovno sporočilo, ki je v sedanjem času še kako aktualno. Otroci so si ogledali še druge otroške knjige, si postavljali uganke in po skromni pogostitvi odšli domov. Pred koncem poletja bomo pod krošnje razstavili knjige, razpoložljive časopise in vsak petek sprejemali bralce zunaj, če nam bodo vremenske razmere to dopuščale. Postavili bomo tudi mizo, na kateri bo nekaj knjig, ki jih bralci v nekaj obiskih lahko preberejo. Vmes se bomo pogovarjali s pisateljico iz Kranja Meto Mencinger, povabili smo tudi vedeževalko in še kaj.

MARINKINA KNJIŽNICA

je odprta

vsak ponedeljek od 14. 30 do 16.30 ure,
vsako sredo in petek od 11. do 13. ure.

BRALNA ZNAČKA 2015/2016

Marija Draškovič

Ob zaključku šeste bralne značke smo letos maja organizirali izlet na Gorenjsko, kjer se dogaja večina del Polone Škrinjar, vodilne avtorice našega branja. Pisateljica stanuje v Zgornji Lipnici pri Kamni gorici in je pomembna predstavnikinja romanov in povesti z delavsko in kmečko tematiko. Napisala je 12 romanov in 7 povesti za otroke in odrasle, piše pa tudi igre.

Najprej smo se odpeljali do razvalin Pustega gradu nad Lipniško dolino, kjer se je dogajal zgodovinski roman Agneza Ortenburška. Lastniki tega gradu so bili Ortenburžani,

po dedni pogodbi pa so ga v 15. stoletju prevzeli Celjani, za njimi pa Habsburžani. V 16. stoletju ga je uničil potres in požar. Še danes se vidi, da je bil to mogočen grad. S Pustega gradu smo se odpravili na obisk k pisateljici Poloni Škrinjar, ki nas je sprejela

pred svojo hišo. Najprej smo se pogovarjali o njenih romanih in povestih. Spraševali smo jo, kje je dobivala zamisli o romanih. Povedala je, da je veliko del napisala po resničnih dogodkih, ki so se dogajali v njenem okolju, in v Prelekiji, kamor sta hodila z možem. Naši bralci so njena dela poznali, zato so jo spraševali o dogodkih v romanih. Bili so zelo veseli, da so se lahko pogovarjali z avtorico. Pisateljica nam je razdelila priznanja za doseženo bralno značko, poleg katere so tekmovalci dobili knjigo Cirila Kosmača Pomladni dan. Naša bralca Valerija in Jože Dolenc sta popestrila dogajanje tako, da sta zapela in zaigrala nekaj pesmi, na koncu pa smo skupaj zapeli pesem Jaz pa pojdem na Gorenjsko. Menim, da so stiki bralcev s pisateljico zelo dragoceni. Pot smo nadaljevali do Bleda, kjer nas je sprejel blejski župan in nam razložil vse o zgodovini Bleda. Izlet smo končali ob blejski kremni rezini, nekateri so si ogledali mesto z vlakca, drugi pa smo se povzpeli na grad in si ogledali grajske prostore in razstave. Letos je pri bralni znački sodelovalo 36 bralcev naše knjižnice, ki so prebrali vsaj tri priporočene knjige s seznama. Priporočene knjige sem razvrstila v štiri skupine.

V prvi skupini so bile pesniške zbirke. V to skupino sem uvrstila zbirko Neže Maurer Vida Voda, ki jo je

prebralo 11 bralcev. Gube na njenem obrazu Marije Krajnik je prebralo 5 bralcev, pesmi Janeza Menarta pa 9 bralcev.

Polono Škrinjar sta razveselila s svojima inštrumentoma tudi Valerija in Jože Dolenc.

Foto: Nevenka Mandič Orehek

V drugi skupini so bila prozna dela. Najpomembnejši so bili romani in povesti Polone Škrinjar, po katerih so bralci radi posegali. Roman Agneza Ortenburška so prebrali 36-krat, roman Šipkov cvet 26-krat, Pečino 20-krat, Pavla 14-krat, Divij volčin 13-krat, Medeno leto in Beg 12-krat, Čas za roparice

in Zgodnjo pozebo 8-krat, Črnega človeka 6-krat in roman Plaz 5-krat. Na seznam sem uvrstila tudi knjigi Marije Krajnik Korenine belih brez in Svet je svet in lep, ki jih je prebralo 14 bralcev. Med slovensko leposlovje smo uvrstili tudi roman Karla Mauserja Kaplan Klemen, ki ga je prebralo 7 bralcev. Posebno odkritje letošnje bralne značke je roman Pavline Pajk Slučaji usode, saj je roman prebralo 30 bralcev.

V tretji skupini je bilo tuje leposlovje. Bralci so največkrat prebrali roman Barbare T. Bradford Njena pot 11-krat, roman Maria Soldatija Ameriška nevesta 8-krat in roman Danes grofje celjski in nikdar več 7-krat.

V četrti knjigi so bile strokovne knjige, med njimi pa je bila najbolj brana knjiga Borisa Kralja Bežanja, beganja, iskanja, ki so jo bralci prebrali 19-krat. Biografijo o Dejanu Zavcu so prebrali 10-krat, knjigo Bohinj 1914-1918 pa 15-krat.

Veseli me, da priporočene knjige bere toliko naših bralcev in da se o njih tudi pogovarjajo. Dragoceno je bilo, kako nas je bila vesela pisateljica, saj je izjavila, da smo ji polepšali dan.

Upam, da bodo bralcem tako blizu tudi knjige s seznama za leto 2016/2017.

NASVETI ZA BRANJE

Marija Draškovič

Miha Mazzini

KRALJ ROPOTAJOČIH DUHOV

Pisatelj romana je rojen na Jesenicah. Piše romane in računalniške priročnike, režira kratke filme, najpomembnejši pa je kot pisec scenarijev. Pisanje scenarijev je predaval tudi v tujini. Za svoje delo je dobil vrsto nagrad, med drugim tudi vesno za najboljši scenarij za film *Sladke sanje* na Festivalu slovenskega filma v Portorožu. Po tem filmu je napisal tudi roman *Kralj ropotajočih duhov*. Prizori iz filma so tudi v romanu, saj je pisatelj uvedel novost, ko dogajanje v romanu ilustrirajo fotografije. Roman je dosegel uspeh, saj je bil natisnjen trikrat, preveden pa je bil v angleški, češki, hrvaški in italijanski jezik. Roman se dogaja na Jesenicah v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja. Zgodbo v prvi osebi pripoveduje 12-letni Egon Vittori, ki živi s psihotično mamo in versko blazno babico. Pred težavami vsakdana se zateka v svet glasbe in filma ter na teh področjih postaja pravi strokovnjak, s čimer marsikateremu bralcu osveži spomin na lastno mladost. Čeprav Egon doživlja hude stvari, so povedane zabavno. V romanu je veliko humorja, pisatelj pa ironično prikaže tudi čas. Veliko je znanih stvari, kot so fički, stripi, nakupovanje v Italiji, plošče popularnega nizozemskega pevcu Heintjeja. Odraščanje mu lajša sošolka Maja, ki doživlja posilstva, in prijatelj Fric, ki je njegovo nasprotje. Egon je do vsega ironičen in kritičen ter je natančen in nadarjen opazovalec. Je tudi zelo občutljiv, saj Maji poskuša pomagati in ko mu to ne uspe, je zelo razočaran. Roman je zelo berljiv.

OTROŠTVO

Otroštvo je »avtobiografski roman v izmišljenih zgodbah«, kot je navedeno v njegovem podnaslovu. Navezuje se na roman *Kralj ropotajočih duhov*, saj nastopajo iste osebe.

Pripoveduje o otroštvu dečka, ki svoja predšolska leta preživlja v družbi in pod nadzorom dveh žensk, matere in babice. Očeta ni, vendar ga vsaj deloma nadomeščajo dečkovi trije strici. Mama je samohranilka in dela kot čistilka. Z življenjem je zelo nezadovoljna, včasih celo besna, zato dečka straši in ga tudi telesno kaznuje. Vendar deček večino časa preživi z nono, ki ima nanj največji vpliv. Je verna, a njen bog je maščevalen in hudoben. Fantu ves čas grozi s peklom in pogubljenjem ter manipulira z njegovimi čustvi. Otrok ne ve, da je njuno vedenje neprimerno, vendar se bolj od kaznovanja in trpinčenja boji, da bi brez njiju ostal sam. Roman to

napetost med ljubeznijo in sovraštvom prikazuje zelo plastično. Pisatelj se kot odrasel človek z njunim vedenjem ne strinja, vendar ju poskuša razumeti in predelati, kar mu prinaša veliko zadovoljstvo in pomirjenost s samim seboj. Roman ima izvirno zgradbo. Vsako poglavje je označeno z enim čustvom in podkrepljeno s sliko drže telesa, ki jo igralci uporabljajo za predstavitev tega občutja. Tako imamo zgodbe iz dečkovega otroštva, ki so jih zaznamovali groza, krivda, obramba, brezup, zapuščenost, izziv, odkritje, moč, ljubezen in zmagoslavje. V romanu je 16 zgodb iz dečkovega

86. POZA: ZMAGOSLAVJE

Pozo dosežemo tako, da stopimo korak nazaj s težo na desni nogi, desni kazalec je dvignjen nad glavo.

ZMAGOSLAVJE

»Pravici je zadoščeno in Rim je svoboden!«

Brut, peto dejanje, prvi prizor

zgodnjega otroštva. Dodana sta še predgovor in zaključno poglavje, v katerem odrasli človek poskuša pomagati neznanemu dečku, za katerega se zdi, da je v podobnem položaju, kot je bil nekoč sam. Otroštvo, ki je opisano v tem romanu, ali pa tisto, ki je bilo doživeto v resnici, je omogočilo rojstvo zrelega moškega, ki je iz sebe nekaj naredil.

Po mnenju literarnih kritikov je roman najbolj tenkočutna in pretresljiva knjiga doslej.

Za to delo je pisatelj prejel Delovo nagrado kresnik za roman leta 2016.

VABILO

V Marinkini knjižnici društva upokojencev bi bili veseli prostovoljk ali prostovoljcev, ki bi želeli pomagati pri delu v knjižnici. Delo zajema upravljanje knjižne zaloge več kot 7000 knjig ter prirejanje drugih aktivnosti, kot so bralna značka in knjižnica pod krošnjami, občasno pa v galeriji Hodnik pripravimo tudi kakšno razstavo. Vsake nove moči bomo vesele, saj smo trenutno le štiri.

Marija Draškovič, vodja Marinkine knjižnice

VALERIJINA IN JOŽETOVA STRAST DO BRANJA

Besedilo in fotografija Zlata Ramovš

Valerija in Jože Dolenc iz Podobena pri Poljanah sta člana našega društva upokojencev. Ob obisku društva se z veseljem srečujeta z znanci iz Škofje Loke, kjer sta živelata pred upokojitvijo. Tudi obisk Marinkine knjižnice je zanju zelo prijeten dogodek. Knjižničarke se ju vedno razveselijo in jima priskočijo na pomoč pri izbiri knjig. Z njimi poklepeta ter se nasmejata in sprostita, zato iz knjižnice vedno odhajata vesela in spočita, čeprav težko obložena s knjigami.

Do Podobena je kar 15 km in zakonca sta si zaradi obojestranske strasti do branja v dogovoru s knjižničarkami izbrala najbolj praktično možnost za izposojanje knjig. V Marinkino knjižnico se pripeljeta povprečno 6-7 krat na leto in

si tedaj nabereta dovolj knjig za skoraj dva meseca branja.

Vsakič domov odpeljeta okrog 15 knjig. Ker ju zanima zelo različna tematika, običajno prebereta le tiste knjige, ki sta jih izbrala sama. S knjižničarkami sta dogovorjena, da jima sporočijo, če kdo od ostalih bralcev povprašuje po knjigi, ki jo imata izposojeno in takrat jo takoj pripeljeta nazaj.

Pri izbiri knjig si pomagata z računalniškim programom COBISS, s katerim vnaprej ugotovita, katere knjige ima knjižnica na razpolago. Ideje za branje pa dobita tudi ob gledanju izobraževalnih TV oddaj, zato knjige večkrat prideta iskat s seznamom.

Valerija: »Pri knjigah nimam izbrane priljubljene tematike. Izbiram jih po navdihu ali pa mi pri tem pomaga knjižničarka Marija Draškovič, ki zelo dobro pozna moje bralne navade. Včasih sem rada brala kriminalke, zanima pa me tudi fantazijska tematika, vendar doslej po njej še nisem segla, saj je na voljo toliko drugih knjig. Zelo me je pritegnil Konsalik, prebrati sem hotela vse njegove knjige, ravno tako tudi Viktorijo Holt. Če mi kakšna knjiga ni najbolj všeč, jo za nekaj časa odložim, nato pa jo vseeno preberem. Ne želim brati knjig o vojni, ker me zelo prizadenejo. Polovico knjig posodim znanki Cilki, ki tudi rada bere, nato pa si jih izmenjava. Zdaj veliko raje berem, kot sem v otroških letih, ko je bilo branje v šoli obvezno, saj mi je zdaj v užitek.«

Jože: »Oče je imel doma lepo knjižnico in je svoje knjige označeval s posebno štampljko. Velikokrat smo knjige otroci dobili tudi kot darilo, zato sem rad bral že od malih nog.

Prej sva hodila v knjižnico Ivana Tavčarja, Marinkino knjižnico pa obiskujeva tri leta. Bereva največkrat zvečer, včasih skoraj do druge ure ponoči. Občasno

skoraj tekmujeva, kdo bo zdržal pri branju dalj časa. Nered berem debele knjige in take z zelo drobnim tiskom.

Všeč sta mi zgodovinska in vojna tematika ter

življenjepisi. Zelo me je pritegnil Louis Adamič. O njem sem prebral vse, kar sem dobil in ga priporočam vsem. Rad prebiram tudi nemškega pisatelja Hansa Helmuta Kirsta, ki piše o usodah ljudi v vojni. Zanima me poezija, predvsem sta mi všeč Pavček in Menart. Z veseljem sežem tudi po kroniki Javorij in po svakovi knjigi Deunce. Fantastika pa me ne potegne, ker sem zelo realen človek.

Všeč mi je, da so knjige v Marinkini knjižnici zelo pregledno urejene in da pri branju nisva omejena s časom. Užitek je brati tisto, kar sam želiš in takrat, kadar sam želiš. Vesel sem, da me branje bogati. Bila sva tudi prijetno presenečena, ko sva bila kot dobra bralca povabljeni na izlet ob zaključku bralne značke Marinkine knjižnice.

Ob koncu vsem bralcem svetujem, naj bodo pri izbiranju knjig za darila previdni in naj ne izbirajo takih, ki jih ne poznajo. Zgodilo se mi je namreč, da sem v zahvalo dobil knjigo s precej žgečkljivo vsebino, čez nekaj mesecev pa sta se mi darovalca v hudi zadregi opravičevala za neprimerno darilo, saj sta knjigo sama prebrala šele takrat.«

PEVSKA DEJAVNOST ZBOROV DU ŠKOFJA LOKA SPOMLADI 2016

Martin Bizjak, Sonja Dolinar

Spomladi pevski zbori prikažejo sadove svojega dela v pretekli jesensko-zimski sezoni. Pripravijo samostojne koncerte, kamor v goste povabijo tudi druge zборе, potekajo pa tudi revije pevskih zborov. Tako je MePZ Vrelec 15. aprila gostoval na koncertu MePZ Lubnik z naslovom Generacije pojejo v Kristalni dvorani Sokolskega doma v Škofji Loki. Na tem koncertu smo se predstavili v družbi zborov vseh generacij, zborčka malčkov iz vrtca

Najdihojca, otroških zborov OPZ I in OPZ II iz OŠ Ivan Grohar ter mladinskega PZ iz OŠ Ivan Grohar. MePZ Vrelec je izvedel spevno umetno pesem slovenskih avtorjev in dve slovenski ljudski pesmi v zborovski priredbi. Za konec smo vsi nastopajoči zapeli veselo skupno pesem, ki je odražala duha tako ali drugače mladih in mladih po srcu. Sredi razgibane pomladne pevske dejavnosti je od nas za vedno odšel naš tenorist Andrej Krajnik. V slovo smo ga pospremili 18. aprila 2016 s pesmijo moškega zbora pri MePZ Vrelec.

Kot vsako leto je MePZ Vrelec tudi letos nastopil na srečanju pevskih zborov loškega območja na prireditvi Območno srečanje odraslih pevskih zborov 2016 v organizaciji Javnega sklada za kulturno dejavnost Škofja Loka, ki je bilo 8. maja 2016 v Sokolskem domu v Škofji Loki. Izvedbo zbora ocenjuje strokovna komisija, zato je MePZ Vrelec nastopil z zahtevnejšimi izvedbami ljudskih in umetnih pesmi. Zapeli smo pesmi Ženka mi v goste gre, v priredbi Zorka Prelovca, Kresna pesem Svetlane Makarovič, v priredbi Lojzeta Krajnčana in Domovina Simona Jenka na glasbo F. Korbarja, v priredbi Lojzeta Krajnčana. Nastopili smo v družbi pevskih zborov, v kateri so bili poleg PZ upokojujencev, PZ iz delovnih organizacij in drugih združb ljubiteljskih pevcev tudi tako eminentni sestavi, kot je MePZ Gimnazije Škofja Loka in ŽePZ Grudnove Šmikle.

Po utečenem zaporedju je bilo tudi 15. maja 2016 v Kulturnem domu srečanje upokojenskih PZ. Gorenjski upokojenci pojejo v Kulturnem hramu Ignaca Borštnika v Cerkljah, kjer je bilo prijavljenih za nastop 18 zborov gorenjskega in kamniškega

MePZ Vrelec na koncertu Generacije pojejo

Foto: Borut Terpinc

območja. Zaradi velikega števila zborov se je vsak zbor predstavil z dvema pesmima poljubnega izbora. Kot običajno je na koncu združeni zbor vseh izvajalcev zapel skupno pesem. Tokrat je bila izbrana pesem Slovenska dežela Benjamina Ipavca v priredbi za MePZ.

Moški PZ Vrelca se je tudi letos odzval povabilu Zveze združenj borcev za vrednote NOB Škofja Loka, ki je pripravila komemoracijo za padle garibaldince v Rovtu nad Škofjo Loko. V nedeljo, 29. maja 2016 smo se na vojaški cesti v Rovtu pri spomeniku padlim srečali z delegacijo članov društva italijanskih partizanov in med spominsko svečanostjo zapeli nekaj partizanskih žalostink. Svečanost se je nadaljevala v vasi Sv.Lenart pri spomeniku padlim. Slovesnost smo zaključili z družabnim srečanjem Pr Birtu v Luši.

Zaključek letošnje pevske sezone pa je bilo srečanje pevskih zborov 47. tabor slovenskih PZ v Šentvidu pri Stični v organizaciji Javnega sklada za kulturne dejavnosti R Slovenije. MePZ Vrelec se tega srečanja tokrat ni udeležil v celotni sestavi, ampak so se pevci Vrelca, zlasti pevke, pridružili kranjskemu MePZ Peter Lipar.

Dejavno in uspešno pevsko sezono so pevci MePZ Vrelec zaključili s prijetnim druženjem pri Rugarju na Sv. Andreju.

Dejavnost PS Mavrica je bila vseskozi pestra. Na zboru članov našega DU so nastopili s solistko Janjo Eržen v pesmi Ciganček. Spomladansko vreme je pevce Mavrice zvalo na izlet v Crngrob. V Mercatorjevi akciji Radi delamo dobro so popestrili dogajanje pred prodajalno v Groharjevem naselju in prejeli donacijo, saj je v tej akciji naše DU zasedlo

nadaljevanje s prejšnje strani

drugo mesto.

Mavrica je na povabilo Društva invalidov spet popestrila njihovo srečanje s petjem in tako je bilo

Foto: arhiv PS Mavrica

PS Mavrica v Bralnici Sokolskega doma

lepo vsem.

Na končni izlet so se pevci Mavrice podali v dolino Vrata. Ogledali so si še Planinski muzej, se povzpeli pod slap Peričnik in pohodniško dospeli do Aljaževega doma. Popoldne so pripravili še piknik v naravi. Gore so jih tako navdušile, da je pesem Mavrice kar odmevala od skalnih sten.

Tako kot lani je Mavrica tudi letos popestrila Bralnico v Sokolskem domu, ki jo prireja Marinkina knjižnica DU Škofja Loka. Tokrat so gostili pisateljico Sonjo Porle, ki je navdušila prisotno občinstvo. Mavrica je nadaljevala s petjem še pred gostilno Filaver, kjer so pritegnili kar precej poslušalcev. Prizadevni pevci Mavrice so na pikniku našega DU pripravili tudi srečolov.

DOBITNIKA ZLATE GALLUSOVE ZNAČKE

Besedilo in fotografiji Martin Bizjak

Že v prejšnji številki glasila Mi o sebi smo pisali o dobitnikih zlatih, srebrnih in bronastih Gallusovih značk, priznanj, ki jih Kulturna skupnost Slovenije podeljuje posameznikom za dolgoletno zborovsko petje. Najvišje priznanje so prejeli štirje pevci MePZ Vrelec. Minko Bertoncely in Jaka Notarja smo predstavili v prejšnji številki glasila, danes pa boste spoznali Jurija Zihlerla in Janeza Bogataja.

JURIJ ZIHERL je prijeten, skromen in tih fant, ki mu nikdar ni odveč narediti kako uslugo ali za potrebe zbora Vrelec opraviti vožnjo ali dve s svojim avtom. Njegova pevska kariera traja že dolgih 24 let. Od leta 1971 do 1976 je pel v Moškem pevskem zboru KUD Ivan Cankar pri Sv. Duhu. Potem je dve leti, do leta 1979, obiskoval Glasbeno šolo v Škofji Loki, oddelek za solo petje pri prof. Dani Jarc. Od leta 1994 do 2012 je pel v cerkvenem moškem pevskem zboru Polde Polenec v Škofji Loki, leta 2013 pa se je pridružil baritonistom v MePZ Vrelec. Bil je med zadnjimi fanti, ki so v Sv. Duhu še gojili

tradicijo vaškega fantovskega petja. Ob večerih so se zbrali in peli podoknice mnogim dekletom po vasi, česar žal že precej let ni več slišati. Z nostalgijo se spominja lepih spomladanskih večerov pod dekletovim oknom, ki ga je osvetljevala tiha polna luna. Jurij je sedaj v pokoju. Doma ima veliko dela, saj rad kaj dobrega skuha. Svoj korak nameri tudi v hribe in se z veseljem udeležuje planinskih pohodov. Redno hodi

na vaje zbora, pri čemer mu udeležbo preprečijo le bolezen ali neodložljivi opravi.

JANEZ BOGATAJ

Med pevkami in pevci v zboru Vrelec sicer nima najdaljšega pevskega staža, njegova umetniška pot pa je zelo pestra. V zboru Vrelec poje že vse od njegove ustanovitve leta 2000. Janezovo vsestransko dejavnost smo predstavili v glasilu Mi o sebi, št. 11, marca 2010. Temu lahko dodam le moj vtis o Janezu šest let kasneje. Janez je zavzet, skromen in prijazen član zbora

Vrelec. Nikdar se ne izpostavlja kot vseznalec v kakšni pregreti razpravi o zborovskih zadevah, zato je kar neverjetno, da je bila njegova kulturna dejavnost tako pestra in uspešna. V mladosti je bil harmonikar pri Veselih Poljancih. Harmoniko je po smrti bas-kitarista v ansamblu odložil za dolgih 30 let. Odkar se je upokojil, jo za svoje veselje še kdaj vzame v roke. Kot odličen fotograf, ki si je pridobil

številne nagrade in priznanja za fotografijo, na nastopih zbora rad posname kako fotografijo, ki postane v foto arhivu DU Škofja Loka dragocen dokument o dejavnosti zbora. Te fotografije so že nekajkrat popestrile rubriko Pojemo sebi in vam v našem glasilu. Svoje velike fotografske uspehe je dosegal v Fotoklubu Anton Ažbe, katerega član je od njegove ustanovitve dalje. Sedaj svoje fotografije večkrat prispeva za razstave galerije Hodnik v prostorih DU Škofja Loka.

Janez je zavzet in nepogrešljiv tenorist, brez katerega bi naše petje izgubilo veliko lepega.

V SPOMIN

ANDREJ KRAJNIK 1933 - 2016

Letos spomladi smo se poslovili od našega Andreja. Usoda ga je takorekoč iztrgala iz naših vrst. Tokrat smo brez njega z žalostjo v srcu njemu v zadnje slovo zapeli Vigred se povrne, ki jo je tolikokrat prepeval z nami. Njegov žlahtni tenor je dajal zven celotnemu zboru in večkrat mu je bila namenjena vloga solista. Na eni od zadnjih vaj zbora smo pripravljali pesem, v kateri je melodija poudarjena v tenorju. Naša zborovodkinja Nada je glasno vzdihnila: »Ko bi bil zdajle med nami še naš Andrej.«

Andrej je imel za seboj dolgo pevsko kilometrino. Pri Moškem PZ DU Škofja Loka je pel od 18. oktobra 1984 pa do konca delovanja zbora leta 1999. Takoj nato se je pridružil leta 2000 ustanovljenemu mešanemu PZ Vrelec in v njem pel do novembra leta 2015, ko je zaradi zdravstvenih težav prenehal. Med letoma

1996 in 2013 je sodeloval še pri moškem PZ Peter Lipar v Kranju. Od leta 1974 do aprila 2015 je pel tudi v cerkvenem moškem PZ Polde Polenec v župnijski cerkvi Sv. Jakoba v Škofji Loki, od leta 1979 do novembra 2015, ko je zaradi zdravja prenehal s petjem, v cerkvenem moškem PZ v župnijski cerkvi Sv. Janeza Krstnika na Suhi.

Andreja je odlikoval mehkokoben blagozvočen glas prvega tenorista, s katerim je občuteno zapel marsikateri solistični vložek. Glas prvega tenorja je v moških in mešanih pevskih zborih zelo iskan, zato v Vrelcu za Andrejem občutimo še toliko večjo vrzel. Pevci smo ga poznali tudi kot zvestega prijatelja, ki je za vaje zbora po potrebi odstopil tudi lovsko sobo v svoji hiši.

Pevke in pevci MePZ Vrelec te, dragi Andrej, zelo pogrešamo kot izrednega tenorista, s hvaležnostjo pa se te spominjamo kot prijetnega tovariša in dobrega prijatelja.

Martin Bizjak in Jaka Notar

Foto: Nevenka Mandić

V petek, 2. septembra smo se srečali s pisateljico Minko Likar, ki nam je brala svojo najnovejšo novelo z naslovom Tašča in snaha. Pridružila se nam je skupina naših članic, ki se imenuje Loške orgličarke.

Foto: Nevenka Mandić

SPREHODI PO NAŠIH RAZSTAVAH

Zlata Ramovš

Dragi bralci, veseli nas, da se vse pogosteje srečujemo na naših razstavah. V času od izida 34. do izida 35. številke našega glasila smo jih pripravili osem, od teh štiri fotografske, eno likovno in tri razstave ročno narejenih izdelkov. V poletnem času, ko se zaključijo študijski krožki, delavnice, izleti in prireditve, so tudi naši prostori manj obiskani. Zato smo že pred poletjem, sredi maja, odprli štiri razstave hkrati. Osrednja je bila **foto-razstava šestih članic fotografskega krožka** na naši univerzi in njihovega mentorja Saša Kočevarja.

Foto: Zlata Ramovš

Mentor fotografskega krožka Sašo Kočevar

Razstavili so fotografije, ki so nastale kot domače naloge, tehnične vaje, kompozicijske študije in podobno. Ob razstavi smo ugotavljali, kako zanimivi postanejo izolirani pogledi na nekaj običajnega, kar fotografovo oko izlušči iz okolja in uokviri v fotografiji.

Foto: Sonja Dolinar

Ivanka Homan je razstavila nakit iz klekljane čipke.

Ob fotografski razstavi smo odprli še dve spremljevalni razstavi nakita. 15 razstavljavk **delavnice nakita**, ki so ustvarjale pod mentorstvom Maje Dolinar Duboković, je razstavilo svoje unikatne ogrlice, verižice, uhane, zapestnice in prstane, narejene v različnih tehnikah in materialih. Posebej je svoje uporabne izdelke razstavila **Ivanka Homan**, ki se je izurila v izdelavi atraktivnega nakita iz klekljane čipke, ki zopet postaja moderna.

Foto: Zlata Ramovš

Vodja športa Ivan Hafner ob razstavi športne sekcije

Tretja spremljevalna razstava je bila **fotografska razstava športne sekcije DU**, ki je tokrat predstavila svojo uspešno panogo, namizni tenis. Naši tekmovalci so se v preteklih letih dobro izkazali, tako na tekmovanjih kot pri njihovi organizaciji ter že tretje leto zapored postali gorenjski prvaki PZDU. S tem so prehodni pokal za namizni tenis dobili v trajno last, za kar jim čestitamo.

Foto: Nevenka Mandič Orehek

Sonja Dolinar in skupina orgličark ob predstavitvi nakita

Odprtje vseh štirih razstav hkrati je polepšal nastop skupine orgličark, naše nove glasbene skupine, ki z veseljem nastopi, kamorkoli je povabljena in vedno

Foto: Zlata Ramovš

Prtički z rišelje vezanjem in glineni izdelki z naših delavnic

ustvari zelo prijetno vzdušje. Tudi nam ga je. 20. maja, v Tednu vseživljenjskega učenja U3, so mize naše galerije napolnili **glineni izdelki ter prtički, izvezeni v tehniki rišeljeja**. Tudi te ročno izdelane **uporabne predmete** so naredile in razstavile zavzete udeleženske delavnic na naši univerzi.

Foto: Zlata Ramovš

Razstava fotografij živali v jedilnici CSS...

Nekaj dni kasneje smo fotografsko razstavo **MOJ POGLED – Živali**, na kateri razstavlja 14 fotografov, predstavili v **Centru slepih, slabovidnih in starejših občanov** v Stari Loki, kjer je bila na ogled do 6. julija, ko je bila prestavljena v **Malo galerijo občine**

Foto: Zlata Ramovš

.. in v Mali galeriji občine

Škofja Loka. Tam so jo odprli hkrati s še tremi drugimi razstavami v okviru praznovanja desete obletnice pobratenja Škofje Loke in mesta Tabor s Češke. Svečano odprtje razstav so pripravili v Sokolskem domu skupaj s slavnostnim koncertom Mladinskega Big Banda iz Brightona in Hova ter Brightonskega mladinskega orkestra iz Anglije. Bili smo počaščeni, da smo z našo razstavo sodelovali ob tako svečanem dogodku.

Foto: Nevenka Mandič Orehek

Akvarelistke so razstavile akvarele večjih formatov.

Ob koncu julija smo v galeriji Hodnik ponovno predstavili slike **Veselih akvarelistk**, ki pod vodstvom mentorja Edija Severja ustvarjajo pod okriljem naše U3. Pet likovnic se s svojim mentorjem tokrat predstavlja z akvareli večjih formatov, izbranimi izmed del, ki so nastala v preteklem študijskem obdobju. Ustvarjalke veliko in pridno slikajo tudi med počitnicami, kar se odraža v njihovih delih, ki so vsako leto boljša. Čestitamo jim za kakovosten napredek. Razstava bo odprta do sredine oktobra, ko vam bomo v galeriji ponovno predstavili fotografije naših aktivnosti v preteklem študijskem letu, od septembra 2015 do septembra 2016. Fotografije za dokumentiranje naših društvenih aktivnosti in aktivnosti univerze že zbiramo in zanje prosimo tudi vas, dragi bralci in fotografi, če ste jih mogoče posneli. Pošljite jih na naslov zramovs@gmail.com, hvaležni bomo zanje. Upamo, da se vidimo tudi ob odprtju te razstave. Vabljeni.

Galerija Hodnik je odprta

**vsak ponedeljek od 14.30 do 16.30 ure,
vsako sredo in petek od 8. do 13. ure,
vsak četrtek od 10. do 12. ure.**

PETER POKORN 1939 – 2016

Peter Pokorn se je rodil leta 1939 na kmetiji Pr'Inglč v Škofji Loki. Ko je imel dve leti, se je začela druga svetovna vojna in Nemci so družino izselili v Srbijo, kjer so ostali štiri dolga leta. Že v osnovni šoli je zelo rad risal. Prve napotke mu je dal učitelj Pavle Bozovičar. Na skicirki se je podpisoval z imenom Locopolitan,

po naše Ločan. V Škofji Loki je obiskoval tudi nižjo gimnazijo. Zanimali so ga tuji jeziki, zato se je učil francoščino, nemščino in latinščino. Po končanem 7. razredu gimnazije si je z zaslužkom za počitniško delo kupil svoj prvi enostaven fotoaparatus. Po opravljeni maturi se je odločil za študij arhitekture in kot študent v Dubrovniku v okviru Unesca dokumentiral dvorce dubrovniške vlastele. S profesorjem Mušičem je pripravil fotografsko dokumentacijo za knjigo Arhitektura slovenskega kozolca.

Po končanem študiju je delal v različnih službah. Najdlje je bil zaposlen na Občini Škofja Loka na področju urejanja prostora. Ker so v tistem času začeli urejati smučišča na Starem vrhu in Soriški planini, sta skupaj z Marjanom Masterlom hodila na kongrese za smučišča v Innsbruck, spotoma pa sta raziskovala kozolce v Dravski, Ziljski dolini in Pustriški dolini.

V prostem času je deloval na področju kulture in športa ter bil aktiven v številnih društvih.

Veliko veselja je imel s fotografijo. S fotografskimi prijatelji so razstavljali na razstavah doma in po svetu, druženje pa je leta 1985 preraslo v ustanovitev kluba Anton Ažbe, kjer je bil daljši čas predsednik kluba, vsa leta pa tudi eden najaktivnejših članov. Pet let je bil predsednik Fotografske zveze Slovenije in predstavnik slovenskih fotografov pri Mednarodni zvezi za fotografsko umetnost FIAP.

Fotografske motive s poudarjenimi grafičnimi vrednotami je iskal v pokrajini, naravi in kulturni dediščini. Svoje fotografije je objavil v knjigah, ki so jih izdali dr. Blaznik, profesor Planina, dr. Leben in drugi.

Fotografska dela je razstavljal na mednarodnih razstavah po vsem svetu in zanje prejel več nagrad. Samostojne razstave je imel po celi Sloveniji, v tujini pa v Avstriji, Belgiji, Nemčiji, Italiji in Turčiji ter

na Japonskem, po zaslugi dr. Jana Jelšika tudi na Češkem.

Bil je član mednarodnih fotografskih ocenjevalnih žirij v Sloveniji in tujini.

S svojimi fotografijami je promoviral Škofjeloški pasijon in prvi navezal stik z mednarodnim združenjem pasijonskih mest Europassion.

Bil je tudi fotografski mentor, predvsem mladim. V škofjeloškem foto klubu je bil pobudnik in organizator številnih razstav, celo v svetovnem merilu. Največja razstava je nosila naslov Lumen (Svetloba), na njej pa je leta 2007 sodelovalo več kot 500 avtorjev iz 50 držav z vsega sveta.

Za uspehe na fotografskih razstavah je prejel naslov MF FZS (mojster fotografije Fotografske zveze Slovenije) in EFIAP/s (srebrna ekselencna Mednarodne zveze za fotografsko umetnost). Za zasluge na fotografskem področju in življenjsko delo mu je FZS podelila najvišje slovensko fotografsko priznanje, nagrado Janeza Puharja, FIAP pa naslov ESFIAP in najvišje FIAP priznanje HonEFIAP (Honoraire Excellence FIAP). Ima tudi zlati znak avstrijske fotografske zveze.

Na področju športa je deloval na organizacijskem in promocijskem področju. Kot član današnjega SK Alpetour je od leta 1961 skrbel za stike z mediji in bil od začetka član organizacijskega odbora tekmovanj za Pokal Loka. Veliko let je sodeloval pri organizaciji športnih tekmovanj.

Več kot trideset let se je ukvarjal z novinarstvom. Svoje prispevke s tekmovanj v smučanju, košarki, rokometu, dviganju uteži in prostem letenju ter hitrostnih dirk in drugih tekem je pošiljal slovenskim in nekaterim tujim medijem.

Za delo na športnem področju je prejel Bloudkovo značko in priznanje ob stoletnici športa v Škofji Loki. Kot zaveden Ločan je bil od leta 1970 član Muzejskega društva Škofja Loka, v katerem je bil član različnih odborov.

V domačem okolju je bil ustanovni član Foto kluba Anton Ažbe in dolgoletni član Smučarskega kluba Alpetour Škofja Loka, Muzejskega društva Škofja Loka, Združenja umetnikov Škofja Loka, Kulturno-zgodovinskega društva Lonka Stara Loka in drugih. Kot edini Ločan je bil član Zgodovinskega društva Freising (Historischer Verein Freising).

Za dolgoletno uspešno in družbeno pomembno delo, s katerim je bistveno pripomogel k ohranjanju loške, gorenjske in slovenske duhovne in kulturne dediščine ter športa, je leta 2009 prejel Zlati grb Občine Škofja Loka.

Peter Pokorn ml.

MARTA GARTNER KNJIŽNIČARKA, KI JO ČAKA ŠE VELIKO DELA.

Borjana Koželj

Leta 1707 so v Škofji Loki začeli graditi cerkev sv. Ane in frančiškanski samostan. Ko je bil samostan dograjen, je tam začela rasti tudi knjižnica, zlasti po letu 1786, ko so knjige iz Kranja preselili v Škofjo Loko.

Marta dela v Kapucinski knjižnici, kjer je shranjen zaklad kulturne dediščine.

Kot otrok si je zelo želela delati v železarstvu, kar se ji je uresničilo. Delala je v Litostroju, kjer se je kot konstrukter ukvarjala z izdelavo gonilnikov osrednjih delov vodne turbine. Med njenimi delovnimi obveznostmi je bila tudi priprava in izdelava delavniške dokumentacije. Svoje delo je imela rada, čeprav je zahtevalo veliko natančnosti in preciznosti. Modele lopat različnih tipov gonilnikov kot lep spomin še vedno hrani v spodnjem predalu velike omare.

Kako se je znašla v Kapucinski knjižnici?

Ko v Litostroju ni bilo več dovolj dela, se je srečala z neurejeno knjižnico dragocenih starih knjig v Kapucinskem samostanu. Knjige, ki jih je imela vedno zelo rada, so nanjo čakale na starih policah v neprimernih prostorih. Vabilo takratnega gvardijana samostana patra dr. Metoda Benedika je sprejela, urejanje zbirke pa je bil velik izziv.

V roke je vzela vsako krhko knjigo in uredila 21 inkunabul prvotiskov, natisnjen pred letom 1500, ter 5200 enot starega fonda. Vendar delo še zdaleč ni končano. 25000 enot novejšega fonda natisnjenih po letu 1840, pa še čaka na obravnavo. V knjižnici so shranjeni tudi različni rokopisi, najslavnejši je seveda Škofjeloški pasijon.

V lepo prenovljeni knjižnici dela sama in samota ji omogoča, da se poglobi v vsebino knjige in čas njenega nastanka, včasih tako zelo, da se potem težko vživi v sedanost. Vedno znova jo navdušuje raznolika vsebina starih knjig, ki dokazuje, da so bili prebivalci samostana izobraženi in željni novega znanja. Da so svoje knjige prebirali, dokazujejo

Foto: Jana Činku

umetelno izdelane kazalke, podobice in posušene rožice, s katerimi so si označili, kje so z branjem končali ter razne pisne opombe po knjigah.

Od leta 2005 dalje je knjižnica vključena v bibliografski sistem Cobiss in Marta s svojimi zapisi pomaga bogatiti bazo podatkov za antikvarno gradivo.

Vsako knjigo preščetka, ugotovi, če je ustrezno označena in ji doda vse potrebno. Popiše naslovno stran, določi, od kod izvira, kdo je njen avtor in o čem govori.

Ugotovi lahko celo, kakšen bralec jo je imel v rokah.

Tako svoje bogato znanje vedno znova dograjuje.

Specialno bibliografsko znanje za obdelavo antikvarnega gradiva

je nabirala na dveh tečajih v Benetkah. Poleg tega se je morala naučiti osnov latinščine ter utrditi znanje italijanščine in nemščine. Nova ji je bila tudi pisava gotica, kajti nemški fond je v celoti tiskan v gotici. Veseli se obiskov, pri čemer so ji najljubši posamezniki, tudi iz tujine in manjše skupine starejših študentov iz univerze za tretje življenjsko obdobje. Te obiskovalce namreč zanima vse in imajo na zalogi veliko tehtnih vprašanj. Nekateri mlajši obiskovalci imajo slab odnos do kulturne dediščina in starih knjig, saj jih največkrat zanima, koliko je ta zbirka knjig vredna. Med mladimi pa so tudi izjeme, ki se živo zanimajo za staro tiskano besedo.

Marta je skromna. Svojih osebnih želja nima veliko. Rada prebere kakšno knjigo in se sprehaja s kužkom. Več želja je na strokovnem področju, saj si želi popisati ves antikvarni opus in v knjižnico namestiti klima napravo, da bi prostor imel stalno enako temperaturo in vlažnost, kajti lansko poletje je bil rekord 27 stopinj. Želi, da bi vhod v knjižnico opremili z dobro vidnimi usmerjevalnimi tablami.

POLDKA NASTRAN

Besedilo in fotografija Julija Jenko

POLDKA NASTRAN, rojena Dolenc, bo 17. novembra 2016 praznovala 90 let. Po moževi smrti že štiri leta živi sama v hiši v Puštalu 48.

Poldkin oče Janez Dolenc iz Poljanske doline, doma na Logu, se je v Hrastnico poročil z vdovo mamo Rozalijo Bernik, ki je imela iz prvega zakona že tri otroke. Z Janezom sta potem imela še štiri dekleta in sina Janeza. Poldka je bila druga po vrsti. Vsi so bili rojeni doma. Pri hiši se je po domače reklo pri Rezi. Mamo Rozalijo so po bližnjih hribih poznali vsi, saj so ji rekli kramarica. Zakaj tak vzdevek? V Loki pri Talarju je kupovala metrsko blago, ga potem nosila po hribih in prodajala. Vedeli pa so tudi, da je dobra šivilja, predvsem moških srajc in še marsikaj drugega. Učila se je pri dobavskih mojškrah v Puštalu. Poldka se spominja, kako je mama veliko večerov pri petrolejki šivala naročene stvari. Oče Janez je bil naglušen, zato je delal le priložnostna dela. Tako za veliko družino ni bilo ničesar v izobilju. Tudi kruha ni bilo dovolj, zato so za večerjo največkrat jedli krompir. Povrhu vsega jim je leta 1934 pogorela še hiša. Spominja se, kako so vsi sosedge od Dobrave pa do Mrzlega studenca v Hrastnici prihiteli reševati imetje iz goreče hiše. To so bili res dobri sosedge. Spominja se matere, kako jih je klicala, ko so spali, naj bežijo. Ko je pritekla po lesenih stopnicah dol, je zagledala mamo, kako je stiskala pod pazduho škatlo proje.

Leta 1935 se je štirim sestram pridružil še brat. Ko se je rodil, je babica poklicala otroke, naj pridejo pogledat bratca, ker jim ga je prinesla. Poldka in starejša sestra Ivanka sta se zagledali v veliko škatlo na mizi in izjavili: »Saj ni čudno, da je fant, ko je tako lepa škatla.« V tisti škatli je imela babica namreč pripomočke za porod. Poldka je po obvezni osnovni šoli obiskovala meščansko šolo pri nunah in jo končala pred vojno 1941. Na zavodu za zaposlovanje, takrat arbeitsamt, je povprašala za delo. Dobila ga je v kasarni v šivalnici, kjer je delala do avgusta 1942. Potem si je poiskala delo, ki je ustrezalo njeni izobrazbi. Dobila ga je v

mlekarni v Čirčah pri Kranju, kjer je delala v pisarni v računovodstvu. Pot do službe je bila kar dolga. Iz Hrastnice do Trate je hodila peš, nato je ujela vlak do Kranja in potem je spet hodila do Čirč.

Leta 1943 je s prijateljicami pričela pomagati v mladinskem partizanskem gibanju. Bila je organizator za raznašanje obvestil, nosili so partizanom oblačila in še mnogo drugega. Leta 1944, ko je šla zjutraj v službo, so imeli Nemci po Loki racijo. Lovili so sumljive, ki naj bi pomagali partizanom. Vse, ki so bili na cesti, so zaprli po hišah. Poldko so zaprli pri Šoštarč v Puštalu in jo izpustili popoldne, ob 13. uri. Odšla je domov, a kmalu so ji povedali, da iščejo prav njo in da so jih nekaj že zaprli. Zbežala je v gozd k partizanom. Nemci so kmalu prišli k njej domov in starše spraševali, kje je hči. Ker sta odgovorila, da je zjutraj šla v

službo in je ni nazaj, so ju odpeljali v zapor. Mater so kmalu izpustili, oče pa je prišel po petih tednih. Poldka je 8. februarja 1944 odšla v partizane. Kadar je prišla domov, jo je oče skrtil na podstrešje, kjer ji je za dimnikom naredil skrivališče. V partizanih je bila mladinska sekretarka, ki je sodelovala s partizani na terenu. Ko je bila 14. junija 1944 s tremi partizani in kolegico Pavlo Češnevar na terenu, so jih na poti proti Sopotnici presenetili Nemci, ki so v zasedi čakali kurirje. En partizan je bil ustreljen, druga dva in Poldka so se razkropili in ušli. Kolegico Pavlo so ujeli in jo zvezano odpeljali v zapor na Spodnji trg, potem je bila zaprta v Begunjah in kasneje v kaznilnici na Bavarskem. Poldka je vojno preživela srečno brez zapora.

Po vojni se je zaposlila pri narodni zaščiti na Mestnem trgu v Škofji Loki, ki je bila pod notranjo upravo. Od doma se je preselila v mesto na Mestni trg. V menzi pri Sorž je spoznala bodočega moža Jožeta Nastrana iz Železnikov, ki je bil v službi na Upravi za kmetijstvo v Škofji Loki. Njegov dober

prijatelj, ki je delal v Lendavi, je našel delo še Jožetu, zato je odšla za njim tudi Poldka in dobila delo v podjetju Nafta. Kmalu sta se tudi poročila in v Lendavi ostala do leta 1950. Prva hčerka je bila prezgodaj rojena in je umrla. Druga hči Mirjana se je rodila leta 1947 v Ormožu, nato pa se jima je leta 1949 v Lendavi rodil sin Janez. Ker je mož Jože odšel v politično šolo v Ljubljano, je Poldka sklenila, da se preselijo nazaj v Škofjo Loko. Dobili so stanovanje pri Zotlerjevih, družini Rupar na zdajšnji Kidričevi cesti 21. Ponudila se jima je priložnost in dobila sta parcelo ter pričela zidati hišo v Puštalu. Pomagali so jim starši in prijatelji in leta 1953 sta se vselila v svojo hišo, leta 1954 pa se jima je rodila še ena hči Vesna. Po treh letih pa je mož Poldki po posredovanju direktorja Motorja Logarja našel službo v računovodstvu. Podjetje Motor je upravljala notranja uprava. V podjetju je takrat delalo več kot 200 kaznjencev, na vodilnih mestih pa so delali civili. Poldka je v tem podjetju, ki se je kasneje preimenovalo v LTH, delala do upokojitve. Po upokojitvi sta se oba z možem včlanila v naše društvo. Mož Jože je s prijatelji enkrat tedensko v društvu igral tarok. Poldka ugotavlja, da je od teh prijateljev živ samo še gospod Loboda na

Partizanski cesti. Bila sta tudi člana planinskega društva in sta veliko dežurala v koči na Lubniku in Blegošu. Tarok so igrali tudi doma z domačimi. Sedaj, ko je sama v hiši, večkrat igra pasjanso, igro za enega. Prosila sem jo, naj me jo nauči, ker mora biti dobra za urjenje možganov. Poldka zjutraj redno telovadi, potem prebere časopis in veliko rešuje križanke. Televizijo gleda zelo redko. Ko pa je lepo vreme, gre na sprehod po njihovi cesti v Puštalu, čeprav težko, ker pri hoji uporablja bergle. Zaveda se, da mora za svoje dobro poskrbeti le sama. Zelo veliko jo obiskuje mlajša hči Vesna, ki je najbližja domu. Odpelje jo k zdravniku in v trgovino ali prinese, kar potrebuje. Rada prebira razne revije in tudi naš časopis prebere v celoti. Pogreša našo nekdanjo prostovoljko Angelco Gaber, ki ji je nosila časopis in je bila dobra soseda. Veliko sta se pogovarjali. Sedaj pa je vesela, ko večkrat pride moja sestra Breda Pleško. Pravi, da je edina iz službe, ki jo obišče.

Poldka, bodi še dolgo tako vztrajna in pozitivna oseba, da se še večkrat srečamo. Društvo upokojencev pa Ti želi ob prazniku še veliko lepega, predvsem pa zdravja.

Foto: arhiv Anke Golja

Foto: Nevenka Mandič Orehek

UTRINKI IZ ŠOLE V NARAVI - Osilnica 2016

Foto: Nevenka Mandič Orehek

Foto: Nevenka Mandič Orehek

NAJBOLJŠI ŠPORTNIKI IN ŠPORTNICE DU ŠKOFJA LOKA 2015 /2016

6. PODELITEV

Ivan Hafner, predsednik IO KŠR

V šesti sezoni, odkar smo začeli spremljati napredovanje najboljših športnikov in športnic našega društva, je točke prejelo 287 naših članic in 150 članov, kar skupaj pomeni 437 tistih, ki s kakršnokoli telesno aktivnostjo skušajo izboljšati kvaliteto svojega življenja. Letos so bili najboljši naslednji člani:

Najboljši športnik
FRANC PREZELJ, 360 tč., 7 pan.

Najboljša športnica
IVANKA PREZELJ, 432 tč., 6 pan.

Zlate medalje

Branko Korenčič, 355 tč., 7 pan.
Boris Pešelj, 335 tč., 3 pan.
Tase Ristov, 273 tč., 1 pan.

Smiljana Oblak, 372 tč., 4 pan.
Vojka Mihelič, 290 tč., 5 pan.
Jana Bešter, 260 tč., 4 pan.

Srebrne medalje

Slobodan Milošev, 249 tč., 1 pan.
Boris Vodopivec, 248 tč., 4 pan.
Jože Ramovš, 242 tč., 4 pan.
Slavko Fojkar, 235 tč., 2 pan.
Janko Demšar, 229 tč., 3 pan.

Jožica Anžel, 244 tč., 3 pan.
Nežka Trampuš, 240 tč., 3 pan.
Nada Nastran, 228 tč., 3 pan.
Nada Fojkar, 223 tč., 3 pan.
Tina Ušeničnik, 198 tč., 4 pan.

Bronaste medalje

Ferdo Pozvek, 208 tč., 2 pan.
Srečo Pirman, 208 tč., 4 pan.
Miro Pintar, 205 tč., 4 pan.
Peter Zakotnik, 195 tč., 4 pan.
Jože Avguštin, 191 tč., 3 pan.
Jože Dolinar, 182 tč., 1 pan.
Slavko Bašelj, 179 tč., 3 pan.
Lojze Homan, 170 tč., 3 pan.
Milenko Štimac, 169 tč., 2 pan.
Jože Drnovšek, 158 tč., 1 pan.

Alenka Dolenc, 197 tč., 3 pan.
Irena Telban, 186 tč., 2 pan.
Martina Eržen, 181 tč., 3 pan.
Dragica Gartner, 181 tč., 2 pan.
Tončka Potočnik, 179 tč., 3 pan.
Francka Tušek, 173 tč., 4 pan.
Zorka Demšar, 171 tč., 2 pan.
Majda Sever, 161 tč., 3 pan.
Tončka Dolinar, 153 tč., 4 pan.
Minka Bertoncelej, 153 tč., 2 pan.

NAJ ANIMATORKA V SEZONI 2015 / 2016

Za uspešno vodenje kolesarske in tekaške sekcije, uspešno organiziranje srečanj kolesarjev in odlične tekmovalne uspehe je naj animatorka postala JOŽICA ANŽEL.

KEGLJAŠKI MOZAIK

Besedilo in fotografija Ivan Hafner

PRVENSTVO PZDU V KAMNIKU

Gorenjsko prvenstvo za leto 2016 v kegljanju je 16. in 17. maja 2016 na šeststезnem kegljišču pripravilo DU Kamnik. Organizacija samega tekmovanja je bila odlična in temu primerno je bilo tudi prijateljsko vzdušje. Rezultati so bili žal drugačni, saj so naši vsi po vrsti metali pod svojimi zmoglostmi.

V ŽENSKI KONKURENCI je med desetimi ekipami zmagala domača ekipa, naše pa so osvojile pokal za tretje mesto. V posamični konkurenci je zasedla 4. mesto Smiljana Oblak. Za našo ekipo so metale še Zdenka Gaber, Marija Tolar, Majda Bogataj in Lidija Podviz.

V MOŠKI KONKURENCI je presenetljivo ponovno

zmagala ekipa DU Šenčur tesno pred ekipama DU Kamnika in DU Tržičem. Naši so podrli 2054 kegljev in bili peti. Pri posameznikih je zmagal domačin Roman Torkar s 554 keglji, medtem ko je bil naš najboljši sedmi, letošnji novinec Janko Fojkar, ki je podrl 537 kegljev, Stane Voršič je zasedel 13. mesto, podrl pa je 525 kegljev. Alojz Homan in Franc Žontar sta se uvrstila nekoliko slabše.

Skupno zmago in prehodni pokal je osvojilo domače DU Kamnik. Naši so bili četrti, saj so izgubili boj za tretje mesto za neverjetni en keglj.

TRADICIONALNI DVOBOJ KEGLJAČEV Z DU JESENICE

Zadnji tradicionalni dvoboj je potekal 4. aprila 2016 na kegljišču Poden.

Zmagali so naši s končnim rezultatom 8:2. V dvobojih je bil rezultat 6:2, v kegljih pa smo bili boljši z 3992:3830 podrtih kegljev. Naši najboljši, ki so zmagali v dvobojih pri moških, so bili Franc Žontar s 561 keglji, Stane Voršič s 547 keglji in Jože

Avguštin s 504 keglji.

Med ženskami je bila najboljša Zdenka Gaber, ki je podrla je 512 kegljev, Smiljana Oblak s 510 keglji in Lidija Podviz s 465 keglji.

Rezultat kaže na našo premočno zmago, vendar je bilo samo tekmovalje veliko bolj izenačeno, tako da je bilo navijanja in komentiranje kar dovolj. Jeseničani so si želeli zmagati, zato so nas povabili na povratni dvoboj, ki naj bi se odvijal že zgodaj jeseni.

ZAKLJUČEK SEZONE KEGLJAŠKIH TAKMOVANJ V ORGANIZACIJI ŠPORTNE ZVEZE ŠKOFJA LOKA

Tradicionalni zaključek kegljaške sezone v okviru ŠZ je potekal 27. maja 2016, združili pa smo ga s piknikom na balinišču Benetke. Na zaključku ŠZ podeli pokale in medalje najboljšim v občini, ob upoštevanju vseh tekem.

Tako je pokal za 2. mesto v občinski ligi prejela naša 1. moška ekipa, v kateri so kegljali Franc Žontar, Stane Voršič, Peter Mravljja, Tine Uršič in Ljubo Podpečan. Za hrabro tekmovalje edine ženske

ekipe v moški konkurenci je pokal prejela naša ženska ekipa v postavi Smiljana Oblak, Zdenka Gaber, Majda Bogataj, Slavka Plestenjak in Lidija Podviz. Za uspehe v občinskih in medobčinskih tekmovanjih je medalje prejelo kar nekaj tekmovalcev našega društva. Tako je Smiljana Oblak zasedla prvo mesto med posameznicami, ženske in mešane dvojice so bile druge, ženska ekipa pa je na ŠRI zmagala. Prvo in drugo mesto v točkovanju za naj kegljača v Loki sta med ženskami dosegli Smiljana Oblak in Zdenka Gaber, med moškimi pa je bil najboljši Franc Žontar pred Tinetom Uršičem. Tekmovalci so dosegli še mnogo drugih odličnih mest. A pomembneje od pokalov in medalj je bilo druženje v prijetnem okolju Benetk.

ZAKLJUČEK KEGLJAŠKE SEZONE IN RAZGLASITEV REZULTATOV DRUŠTVENEGA PRVENSTVA DU ŠKOFJA LOKA

Letos smo zaključek sezone pripravili prej kot običajno in sicer 1. junija 2016.

Že s slike se vidi, da imajo naši kegljači in kegljačice največ odličij.

Foto: Ivan Hafner

V velikem številu, bilo nas je bilo skoraj 30, največ doslej, smo najprej osvojili Blegoš, nato pa smo se spustili do Andrejona v Žetini. Vreme nam je grozilo, a svojih groženj ni uresničilo.

Po okusnem in obilnem obroku sem na kratko poročal o uspešni kegljaški sezoni, ki bi bila še boljša, če nekaterih najboljših ne bi pestile zdravstvene težave.

Sledila je osrednja točka, razglasitev rezultatov 17. prvenstva DU Škofja Loka in podelitev medalj. Poglejmo, kdo so bili najboljši.

Prvenstvo je pričelo 17 kegljačev, a lanskemu prvaku Ladotu Podvizu so zdravstvene težave že

nadaljevanje s prejšnje strani

po treh kolih preprečile, da bi prvenstvo nadaljeval. Tako je društveni prvak postal Stane Voršič, sicer kegljač z dolgim stažem, a svež upokojenec. Zmagal je z odličnim povprečjem 10-ih kol 543 podrtih kegljev. Drugi je bil Peter Mravljša s 539 podrtimi keglji, Lojze Homan kot tretji pa je podrl 527 kegljev.

Medaljo s polžkovo oznako je za spodbudo prejel Franc Mrak.

Kegljačic je prvenstvo pričelo 11 in vse so ga tudi zaključile. Kot že nešteto krat doslej sem zlato medaljo prvakinja obesil okrog vratu Smiljani

NAMIZNOTENIŠKI MOZAIK

Besedilo in fotografija Ivan Hafner

Naši igralci in igralk namiznega tenisa so imeli bogato tekmovalno in tudi organizatorsko sezono, saj smo bili organizatorji prvenstva PZDU Gorenjske v namiznem tenisu.

PRVENSTVO PZDU GORENJSKE V NAMIZNEM TENISU ZA leto 2016

Tokrat smo prvenstvo pripravili na prošnjo KŠRGK pri PZDU Gorenjske, čeprav smo kandidirali za organizacijo tekmovanj v dveh drugih panogah. Organizacijski odbor, ki sem ga vodil podpisani, v njem pa so bili še Miro Duić, Jure Posavec in Jano Rant, je z delom pričel že mesece prej in pred pričetkom smo imeli vse pripravljeno. A vse kljub temu ni šlo gladko, saj so dan pred pričetkom v bolnišnico odpeljali našega najboljšega igralca, Janota Ranta, ki naj bi bil tudi glavni operativni organizator na sami tekmi. Nismo vedeli, kaj storiti, saj bi bilo odpovedati dan pred pričetkom, ko smo imeli veliko stvari pripravljenih, nemogoče. Zaposlili smo Igorja Drakuliča, sicer predsednika NTK Škofja Loka in uspešnega organizatorja, da nam je priskočil na pomoč. Ob sodelovanju Franca Koširja, Romana Cenčiča, ki je tudi tekmoval in seveda še drugih, še posebej našega vodje sekcije Jureta Posavca, smo tekmovanje speljali brez težav. Sodelujoči so bili z organizacijo zadovoljni in so nas pohvalili.

Prvenstvo je bilo 10. maja 2016 v namiznoteniški dvorani na Podnu. Nastopilo je 66 igralcev in 7 igralk iz 14 društev, kar lahko štejemo za solidno udeležbo.

Za naše društvo je nastopilo 10 moških in 3 ženske, kar pomeni, da smo bil najštevilčnejši.

V moški konkurenci je v najmlajši kategoriji do 65 let med 20 udeleženci zmagal Darko Makovec iz Žirov. Presenetljivo si je drugo mesto priboril naš

Oblak, ki je podrla povprečno 516 kegljev. Druga je bila, kot običajno, Zdenka Gaber, odlična tretja pa Lidija Podviz. Polžka za spodbudo je prejela najmlajša po kegljaškem stažu, Mojca Zaplotnik. Sledilo je žrebanje darilnih vrečk, ker pa brez športa ne moremo, smo na dvorišču pripravili še tekmovanje dvojic v prstometu. Druženje se je kar nadaljevalo, a na koncu smo bili do mraka vsi doma.

V začetku septembra spet v polnem številu startamo v novo sezono.

novi upokojenec Roman Cenčič, odlična tretji in četrti sta bila Peter Žagar in Jure Posavec. V kategoriji od 66 do 70 let je med 26 igralci zmagal pretkani maček Darko Pangrič iz Šenčurja. Naša najboljša sta bila na 5. do 8. mestu Franci Prezelj in Boris Pešelj.

V kategoriji od 71 do 75 let je med 14 igralci zmagal Janez Bohinc z Jesenic. Naše društvo žal ni imelo predstavnika.

Naši tekmovalci in organizatorji so se veselili skupne zmage.

V najstarejši kategoriji nad 75 let je nastopilo šest igralcev. Zmagal je večkratni zmagovalec Stane Pogačnik iz Kranja, naš Janez Ravnikar pa je bil soliden peti.

Moške dvojice so tekmoval v dveh kategorijah. V skupini do 70 let je nastopilo kar 22 dvojic. Odlično drugo mesto sta dosegla Roman Cenčič in

Boris Pešelj. Na visoko 5. do 8. mesto sta se uvrstili tudi dvojici Janez Starman in Tone Bobnar ter Peter Žagar in Jure Posavec.

V skupini nad 70 let smo imeli eno mešano dvojico, Minko Bertoncelj in Janeza Ravnikarja, ki sta zasedla 6. do 7. mesto.

Ko sva z Mirom Duićem po končanih tekmah po Pravilniku seštevala točke, sva bila presenečena, saj je naše društvo zbralo daleč največ točk. Kot društvo smo zmagali in osvojili prehodni pokal. Ker smo ga osvojili že tretjič po vrsti, nam je pokal ostal v trajni lasti.

Po obilni in okusni malici smo razglasili rezultate ter podelili pokale in medalje. Malo smo še pokramljali in premlevali zanimive boje in izide, nato pa se utrujeni, a zadovoljni podali domov.

DRUŠTVENO PRVENSTVO V NAMIZNEM TENISU ZA LETO 2016

Že tradicionalno se naše prvenstvo odvija od februarja do konca aprila v terminih treninga, torej ob torkih in četrtnih zvečer. Za organizacijo skrbi vodja sekcije Jure Posavec.

Letos je tekmovanje potekalo po sistemu vsak z vsakim. Sodelovalo je 11 moških in 4 ženske, ki so opravile dva kroga.

V moški konkurenci so se letos tekmovalci ob vrhu močno premešali. Zmagal je Roman Cencič, ki smo ga kot odličnega pinkponkaša poznali še izpred nekaj desetletij, ker je tekmoval za vojaško ekipo v takratnih Delavsko športnih igrah. Jano Rant je dobil srebrno medaljo, Boris Pešelj pa si je prislužil bron. Lanski prvak Jure Posavec je bil šele peti.

Novinca sta bila Viko Debeljak in Slavko Somrak. V ženski konkurenci, ki se menja prehitro, so nastopile štiri igralki.

Zmagala je Minka Bertoncelj. Druga je bila novinka med igralkami Nada Somrak, tretja pa Andreja Kecman, ki se je vrnila po poškodbi. Nehvaležno

četrto mesto je zasedla Irena Marguč.

Čeprav je upokojenska skupina že sedaj najmočnejša med rekreativci v ŠD Partizan, vabimo še druge upokojence, da se nam jeseni oz. proti koncu septembra pridružijo. Prijavijo se lahko Juretu Posavcu, kjer bodo dobili podrobne informacije.

ZAKLJUČEK SEZONE 2015/2016 PINKPONKAŠEV NA PIKNIKU NA STRELIŠČU V CRNGROBU

Pri tem zaključku gre za zelo zanimivo medgeneracijsko srečanje, saj se s tem srečanjem zaključuje sezona igralcev, ki resno trenirajo namizni tenis v NTK Škofja Loka. Gre za pretežno zelo mlade igralce, rekreativce vseh starosti, ki igrajo v okviru rekreacije ŠD Partizan, in upokojenci našega društva, ki jih je največ.

Na pikniku v Crngrobu smo se zbrali v četrtek, 19. maja 2016, popoldne. Med piknikom so vse navzoče pozdravili Igor Drakulič, predsednik NTK Škofja Loka, Jure Posavec, vodja rekreacije in vodja naše sekcije, in naš predsednik Miro Duić, kakšno tehtno pa je povedal tudi Jano Rant živa loška pinkponkaška legenda. Loški župan se je opravičil, obiskal pa nas je podžupan Tine Radinja.

Po pozdravih smo razglasili še uradne rezultate našega prvenstva, Miro Duić pa je najboljšim podelil medalje. Sam sem ob koncu izkoristil priliko in Igorju Drakuliču predal posebno zahvalno medaljo za pomoč pri organizaciji prvenstva Gorenjske.

Nato so mladi še malo igrali namizni tenis, starejši so se merili v prstometu, največ igralcev pa je debatiralo ob dobro založenih mizah.

Srečanje je minilo v prijateljskem vzdušju.

STRELSTVO

Ivanka Prezelj

Pokrajinsko prvenstvo v streljanju z zračno puško je bilo letos 19. aprila, na dvanajstmestnem strelišču Streleskega društva Trzin. Organizatorji DU Žerjavčki Trzin so za tekmovanje uspeli pridobiti 8 moških in 5 ženskih ekip iz društev upokojencev naše lepe Gorenjske.

A glej ga zlomka, strelke in strelci DU Škofja Loka smo bili v ženski in moški konkurenci spet najboljši in smo v pisarno našega društva prinesli dva lepa pokala. Predsednik Miro jih vsakokrat veselo

sprejme in strelcem čestita za izjemen uspeh, ženske pa ugotavljajo, da ni več prostora, kamor bi pokale lahko postavili. Predvsem pa pravijo, da so naša tekmovanja zelo draga. Kakorkoli že, pohvaliti moramo tekmovalce. Od 32 moških je Janko Demšar dosegel 1. mesto, Milenko Štimac 4. mesto, Boris Vodopivec 8. mesto in Franc Prezelj 16. mesto. Med 19 tekmovalkami je gorenjska prvakinja postala Nevenka Mandić Orehek, podprvakinja Franciška Demšar Mesec, Ivanka Prezelj in Marija

Podelitev prehodnega pokala za najboljšo skupno uvrstitev v moški in ženski konkurenci

Sovinc pa sta zasedli 9. in 16. mesto. Za moškimi DU Škofja Loka so se uvrstili člani društev Kamnika in Jesenic. Organizatorji DU Žerjavčki iz Trzina so bili četrti, za njimi pa so se

konkurenci dosegla 3. mesto, kot posamezniki pa so v svoji starostni kategoriji nad 60 let zasedli prva tri mesta. 1. je bil Janko Demšar 185 krogov, 2. Milenko Štimac s 179 krogi, 3. pa Franc Prezelj s 172 krogi.

BALINANJE

Smiljana Oblak

Pravzaprav smo sredi sezone balinanja, o drugi polovici pa kdaj drugič.

V ženskem balinanju smo bile doslej letos zelo uspešne.

V začetku maja je na domačem turnirju na Trati naša ekipa v postavi Ivanka Prezelj, Vera Hartman, Vojka Mihelič in Smiljana Oblak z ekipo Moste izgubila šele v finalu in tako zasedla 2. mesto. Zelo uspešne so bile tudi naše veteranke Marica Jesenovec, Anica Košir, Marica Sorčan in Slavka Stanonik, od osmih udeleženi ekip DU Moste, Žiri, Kamnik, Mengeš, Komenda, Bičevje Ljubljana bile so namreč tretje. Pod vodstvom vodje tekmovanja in sodnika Ivana Breznika, ob zelo pridnih naših kuharicah, katerih vodja je bila Marija Sovinc, in neumornih organizatorkah srečelova Zvonke Rant in Ide Jelenc je bilo tekmovanje in predvsem druženje zelo lepo organizirano.

Kot višek sezone smo zmagale na gorenjskem prvenstvu društev upokojencev v Kranju, ki je 31. maja 2016 potekala v Miljah in na Primskovem. Sodelovalo je deset ekip. Naša ekipa je sicer v predtekmovanju z DU Kranj izgubila, zmagala pa je z DU Kokrica, Šenčur, Kamnik in nazadnje v finalu ponovno s Kranjem. Postale smo prvakinje in si pridobile pravico nastopa na državnem prvenstvu

septembra v Ajdovščini. V zmagovalni ekipi so bile Ivanka Prezelj, Vera Hartman, Tončka Dolinar, Vojka Mihelič in Smiljana Oblak.

Športno rekreacijske igre

Prva polovica letošnjega balinarskega tekmovanja je bila 4. junija 2016 pri Jagru v Gorenji vasi. Zmagali sta Ivanka Prezelj in Smiljana Oblak, naša druga ekipa Vojka Mihelič in Tončka Dolinar je bila tretja. Na lastne stroške je nastopilo še pet naših članic in tako zagotovilo društvu popoln izkupiček točk.

Gostovali smo tudi na turnirjih v Gameljnah, Kamniku, Mengšu, Komendi in Ljubljani.

V Gameljnah je sodelovalo 6 ekip. Naša ekipa Vojka Mihelič, Tončka Dolinar, Vera Hartman, Slavka Stanonik je zmagala.

V Kamniku je sodelovalo 6 ekip. Naša ekipa Marica Jesenovec, Anica Košir, Marica Sorčan, Ida Jelenc je dosegla 4. mesto.

V Mengšu je sodelovalo 8 ekip. Naša ekipa Vojka Mihelič, Marica Jesenovec, Ida Jelenc, Slavka Stanonik je zasedla 3. mesto.

V Komendi je sodelovalo 9 ekip. Naša ekipa Vera Hartman, Anica Košir, Slavka Stanonik, Marica Jesenovec je dosegla 8. mesto.

V Bičevju Ljubljana Vič je sodelovalo 11 ekip. Naša ekipa Ivanka Prezelj, Smiljana Oblak, Vera Hartman, Tončka Dolinar je osvojila 2. mesto.

Moška balinarska sekcija se je udeležila Športno-rekreacijskih iger v Gorenji vasi z dvema ekipama. Zmagala sta Drago Jazbič in Ivo Zakotnik, četrta pa sta bila Peter Zakotnik in Sandi Simonišek. Tako so v balinanju doprinesli poln izkupiček za skupni rezultat društva na športno-rekreacijskih igrah, ki potekajo vse leto.

Moška ekipa je nastopila tudi na Gorenjskem prvenstvu v Kranju, v Miljah in na Primskovem, 01. junija 2016 in zasedla 6. mesto. Tekmovali so Drago Jazbič, Miro Kejžar, Ivo Zakotnik in Drago Dimič.

Društvena ekipa, moška in ženska skupaj, pa je na drugem mestu zaostala samo za DU Kamnik.

Foto: arhiv Smiljane Oblak

Ekipa balinark, ki je osvojila Gorenjsko prvenstvo.

PRVE TEKME V KEGLJANJU S KROGLO NA VRVICI

Vojka Mihelič

Leta 2014 sta se aktivna športnika Ivan Hafner in Anton Kejžar dogovorila, da v našem društvu, v nekdanjih prostorih Rdečega križa, uredimo kegljišče za kegljanje s kroglo na vrVICI in dogovor začela tudi uresničevati. Tako smo v sezoni 2015/2016 v Društvu upokojencev Škofja Loka ustanovili novo panogo in sicer kegljanje s kroglo na vrVICI. Ta šport je zelo primeren za vsa leta starosti, saj ni težek, pri njem pa se zelo dobro razgiba celo telo. Gre za zelo družabno panogo, kjer se tudi veliko nasmejimo. V tej sezoni se je kegljanja udeleževalo devet žensk in sedem moških. Panogo vodi Anton Kejžar, ženski del pa mu pomagam voditi avtorica tega prispevka.

Srečanja oziroma treningi so potekali ob ponedeljkih zjutraj od 9. do 10.30 ure in popoldan od 17.30 do 19. ure. Pozimi smo trenirali v bivši vojašnici, poleti pa na balinišču na Novem svetu (Benetke).

Udeležili smo se tudi dveh tekmovanj. 24. maja 2016 je v Kamniku potekal Spominski turnir v spomin na preminulo Tatjano Kalčič, 8. junija 2016 pa je bilo prvenstvo PZDU Gorenjske v športnem parku Mlačca v Mojstrani.

Spominskega turnirja, ki je tudi prva uradna prava tekma v tej zvrsti, smo se udeležili Ivanka Prezelj, Vojka Mihelič, Anton Kejžar in Anton Mihelič. Na ta turnir je bilo povabljenih šest ekip, naše društvo pa je zasedlo presenetljivo 2. mesto.

Foto: arhiv Ivanke Prezelj

Zgodovinska slika naše prve ženske in moške skipe v ruskem kegljanju na prvenstvu PZDU Gorenjske 2016

Na prvenstvu PZDU Gorenjske so tekmovali moške in ženske ekipe sedmih društev. Ženska ekipa je zasedla 4. mesto, moška pa 5. mesto, kar je za prvo leto treniranja za naše društvo lep uspeh. Za žensko ekipo smo tekmovali Ivanka Prezelj, Smiljana Oblak, Vanja Jenko in Vojka Mihelič, za moško ekipo pa Anton Kejžar, Anton Mihelič, Adi Kočar, Branko Korenčič in Janko Demšar.

Na srečanja oziroma treninge vabimo vse upokojence, za vse informacije pa lahko pokličete Antona Kejžarja, na telefonsko številko 040 263 665 in Vojko Mihelič, na telefonsko številko 040 747 489.

ŠPORTNO REKREATIVNE DEJAVNOSTI

Razpored športno rekreativnih dejavnosti si lahko ogledate na oglasni deski v galeriji Hodnik. Objavljen je seznam panog, kdaj in kje se izvajajo, kdo je animator/ka in kako jih lahko kontaktirate.

PIKADO

Julija Jenko

V sredo, 6. aprila 2016, je DU Komenda organiziralo tekmovanje PZDU Gorenjske v pikadu.

V prijetni okolici Komende in lepem domačem ambientu Pizzerije Hram so postavili štiri pikade. Nastopalo je enajst ženskih in deset moških ekip, v vsaki ekipi pa so bili štirje tekmovalci. Kljub veliki množici je tekmovanje potekalo nemoteno.

Za naše društvo so v ženski ekipi tekmovalale Marija Marinšek, Vera Bokal, Cveta Škopelja in Julija Jenko, v moški ekipi pa Janko Demšar, Adi Kočar, Franc Prezelj in Milenko Štimac.

Pri ženskah je zmagala ekipa DU Kamnik, druga je bila ekipa DU Jesenice, tretje mesto pa je pripadlo DU Škofja Loka.

Med 47 tekmovalkami je bila Julija Jenko sedma in je četrto mesto zgrešila le za tri točke. Marija Marinšek je zasedla 12. Vera Bokal 19. in Cveta Škopelja 36. mesto.

Moška ekipa je imela nekaj smole in je bila sedma. Posamezno je bil med 40 tekmovalci naš najboljši Janko Demšar na 20. mestu, Adi Kočar je zasedel

21. mesto, Franc Prezelj 24. in Milenko Štimac 26. mesto.

Prijetno je bilo tudi druženje z znanci in spoznavanje novih upokoencev.

Udeležili smo se tudi spominskega turnirja v pikadu, ki ga je letos že četrtič organiziralo DU Kamnik v spomin na prijatelja in dobrega igralca pikada.

24. marca 2016 so povabili osem ekip, med njimi tudi našo. Našo mešano ekipo so sestavljali Marija Marinšek, Julija Jenko, Franc Prezelj in Janko Demšar. Tekmovanje je bilo razdeljeno v dve skupini. Po ligaškem sistemu vsaka skupina odigra z vsako na dve dobljeni tekmi. Jaz sem od štirih iger dobila tri, Janko od štirih dve, Marija in Franc pa sta žal imela smolo. Tako smo zasedli le sedmo mesto. A to ni tekmovanje, je le druženje. To tekmovanje je za društvo brez stroškov, ker jih poravnamo sami tekmovalci.

Drage upokojenke in upokojenci, če si želite malo sprostitve in druženja, pridite vsak ponedeljek ob 9. uri v prostore bivšega RK v vojašnici. Mečemo pikado in luštno se imamo.

PRSTOMET

Franc Prezelj

PRVENSTVO PZDU V PRSTOMETU ZA LETO 2016

Drugo srečanje prstometashev PZDU Gorenjske je bilo zaupano DU Šenčur. Tekmovanja se je udeležilo 13 moških in 8 ženskih ekip, skupaj 105 tekmovalcev. Naša ženska ekipa v postavi Vanja Jenko, Štefka Jenko, Vojka Mihelič in Ivanka Prezelj je zasedla odlično 2. mesto, moška ekipa v postavi

Rastko Kos, Vasilij Kosec, Ciril Jenko, Ivo Zakotnik in Franc Prezelj pa zelo dobro 3. mesto.

Skupno so se zmage veselili člani in članice DU Šenčur, ki so osvojili prehodni pokal, Ločani smo bili izvrstni drugi, tretji pa tekmovalci DU Kamna Gorica.

Foto: Ivanka Prezelj

Moška prstometna ekipa
DU Škofja Loka

Foto: Franc Prezelj

Ženska prstometna ekipa
DU Škofja Loka

I. ŽENSKA DRŽAVNA LIGA

V četrtek, 23. junija 2016 je v Radovljici potekal zadnji krog v prvi ženski državni ligi. Naša ženska ekipa v postavi Vojka Mihelič, Vera Bokal, Ivanka Prezelj in Lea Ahčin je obdržala svoje mesto v ligi, moška ekipa pa v ligi ne nastopa.

SREČANJE POHODNIKOV

Nežka Trampuš

Srečanje pohodnikov in planincev upokojencev Gorenjske, je bilo 26. maja 2016 v organizaciji DU Jesenice. Udeležilo se ga je kar 208 članov iz 12 DU, med njimi tudi močno zastopstvo našega društva, saj nas je bilo za cel mali avtobus, 20 planincev in pohodnikov.

Organizator je pripravil dve trasi, težjo in daljšo ter lažjo in krajšo.

Zbor in pozdrav je bil pri domu Pristava na Javorniškem Rovtu, kjer smo se razdelili v dve skupini.

Težja skupina se je podala od doma na Pristavi na Španov vrh in nazaj.

Za težjo in lepšo traso se je odločilo kar 156 članov, med njimi vsi naši. Sprehajali smo se po travnikih in pašnikih polnih cvetočih narcis. Lepo vreme nam je darovalo lepe poglede na Julijce in Karavanke. Na izhodišče smo se vrnili varno in brez težav.

Po okusni malici je sledil kratek kulturni program, v katerem so nastopali člani kulturne sekcije DU Jesenice natančneje MPZ DU JESENICE, duo Franci in Marjana, recitator Bojan Dornik, za ples pa je poskrbel Hajni Blagne.

Foto: Stane Jarc

Oddih na Španovem vrhu

Podelitve priznanj za udeležbo in zaključka so se udeležili tudi predsednik PZDU Gorenjske Zdravko Malnar, župan Občine Jesenice Tomaž Tom Mencinger in predsednik komisije za šport Franci Pretnar.

Svojim pohodnikom so podelili tudi posebna priznanja za 10 let zvestobe pohodništvu. Domov smo se odpravili polni lepih vtisov, zadovoljni in hvaležni za dobro organizacijo in lepo druženje.

PRVENSTVO PZDU GORENJSKE V ŠAHU ZA LETO 2016

Ivan Hafner

Letošnje prvenstvo Gorenjske v šahu je 12. maja 2016 pripravilo DU Domžale.

Na njem je nastopilo 39 šahistov iz osmih gorenjskih DU.

Naši so nastopili oslabljeni, saj je manjkal naš najboljši šahist Jože Rupar, kar se je v ekipi močno poznalo. Za naše društvo so šahirali Tase Ristov, Lojze Homan, Lojze Drnovšek, Ivan Rikato, Slobodan Milošev in Ferdo Pozvek kot vodja in rezerva.

Zasedli so šesto mesto. Po premoru so spet zmagali

domačini pred Radovljico in Kamnikom.

Tudi v posamični razvrstitvi naši niso bili posebno visoko. Tase Ristov, ki je bil lani podprvak, je bil naš najboljši na 15. mestu, Lojze Homan pa je zasedel 18. mesto.

Organizacija je bila na visokem nivoju, sodnikom je povzročalo težave le nekaj slabih šahovskih ur. Pogostitev je bila dobra, ozračje pa prijateljsko in družabno.

SREČANJE KOLESARJEV V LINHARTOVEM MESTU JE BILO PRAZNIČNO

Jožica Anžel

Zdaj že tradicionalno srečanje kolesarjev, ki se ga vsako leto udeležijo vsa gorenjska društva upokojencev, je letos organiziralo DU Radovljica. To društvo letos obeležuje 70 let svojega delovanja, zato so se prireditelji še posebej potrudili, da bi bilo srečanje prijetno. Predsednik Peter Ravnihar mi je zaupal, da se je lani udeležil srečanja, ki ga je pripravilo naše društvo, ker se je želel čim bolj naučiti, kako naj bi organizacija takšne prireditve potekala. Pripravili so načrte za šest poti po različnih težavnostnih stopnjah. Kasneje se je pokazalo, da so se skoraj vsi udeleženci odločili za lažje poti. Kolesarji našega društva smo bili najštevilčnejši in tudi edini, ki smo prišli najdlje kar s kolesi, odločili pa smo se za kulturno zgodovinsko pot. Z vodičem, ki nas je ob postankih seznanjal z zgodovino krajev, smo si ogledali stari del Lesc, rojstno hišo Frana S. Finžgarja, v Rodinah rojstno hišo Janeza Jalna in v Vrbi rojstno hišo Franceta Prešerna. Ustavili smo se v Begunjah, se vozili po cesti, ki je bila

Foto: Marjan Resman

včasih glavna povezava med Celovcem in Ljubljano, doživeli še mnogo drugih stvari. Na koncu so nas, poklicu primerno, pogostili v radovljiški gostinski šoli. Ogromna dvorana je bila premajhna za 170 kolesarjev.

Da pa na ta veseli dan le ne bi bilo vse popolno, so poskrbeli oblaki, ki so se začeli zbirati nad Bohinjem in nas pošteno prestrašili. Prireditev smo zapustili še pred koncem, da bi ušli dežju. Domov smo se vrnili utrujeni in mokri samo od potu, dež pa je ostal daleč za nami.

KAJ PA TEK!?

Jožica Anžel

»Ja, kaj pa tek,« me je vprašal Ivan. »A boš kaj napisala?« Tek je. Tečemo vse leto. Enkrat tedensko imamo organizirane treninge. Pozimi na Lubnik, poleti bolj po Sorškem polju. Ravno toliko, da lahko hodimo na tekme in smo v svojih kategorijah konkurenčni. Lani jeseni smo tekli dobrodelni tek Nove generacije po Sorškem polju. Med tremi dolžinami smo zbrali najdaljšo – 21 km, ki je prinašala največ točk. Zmagali sva midve s Tino Ušeničnik. Zelo dobra sta bila tudi Franci Rupar in

Ivo Janez Jelenc. Na spomladanskem orientacijskem teku v Bitnjah sta blestela Srečo Pirman in Brane Korenčič. Točke sta nam prinesla tudi Franci Rupar in Vinko Langerholc.

Foto: Danica Rupar

Zaslužena nagrada za zmagovalni par na trekingu na Soriški planini - Brane Korenčič in Franci Rupar

Na trekingu na Soriški planini sta na razdalji 10 km gladko zmagala Brane Korenčič in Franci Rupar. Škofjeloški tekaški praznik Tek 4 mostov so zaznamovali Tina Ušeničnik, Anica Jugović, Brane Korenčič in Franci Rupar. Vsi smo že prijavljeni na polmaratonski razdalji na Ljubljanskem maratonu, ki bo zadnjo soboto v oktobru. In kakopak, že pridno treniramo.

PROGRAM IZLETOV, LETOVANJ IN PRIREDITEV OD SEPTEMBRA DO DECEMBRA 2016

8.9.	Srečanje upokojencev Gorenjske
21. do 24. 9.	Zahodna Srbija (turistični izlet)
29. 9. do 6. 10.	Terme Fojnica (zdraviliško letovanje in turistični izleti)
28. 9.	Hotel Delfin Izola (kopanje s kosilom, popoldne izlet)
sredi oktobra	Trgatev
19. 10.	Terme Krka (turistični izlet s kopanjem)
11. 11.	Martinovanje

- Obiske gledaliških predstav objavljamo v sprotnih obvestilih.
- Vse objave bodo na oglasnih deskah v društvu upokojencev, pri pošti in na Šolski ulici.
- Prijave z obveznimi vplačili do objavljenega roka ali zapolnitve prostih mest v avtobusu sprejema Danica Celestina ob sredah in petkih med 8. in 11. uro v pisarni društva. Dodatne informacije dobite na tel. 040/857 273. Prijave bomo upoštevali z dnem vplačila.
- Izletov in prireditev se udeležujete na lastno odgovornost.
- Pridržujemo si pravico do sprememb, odpovedi ali dopolnitev terminov posameznih izletov in akcij.

Objavljamo tudi program, ki ga je za vsa društva upokojencev Gorenjske pripravila Komisija za izletništvo in turizem pri PZDU Gorenjske

16. do 23. oktober Kanjiža (zdraviliško – turistično letovanje) Vojvodina

21. do 28. december Hotel Delfin Izola, (enotedensko letovanje)

Vse dodatne informacije o programih lahko dobite pri Cveti Škopelja, na tel. 040/226 667 ali e-naslovu cveta.skopelja@gmail.com.

ČETRTKOVI PLANINCI

ČETRTKOVI PLANINCI

Nežka Trampuš in vsi vodniki

Kaj pa, če vreme noče?

Skoraj vsa leta naših pohodov so bili četrtki lepi, tako da je že nastal pregovor, da imam za vreme zveze tam zgoraj. Žal se vse spreminja in tudi zveza tam zgoraj se mi je izneverila.

Pohod je razpisan, prijave pobrane, avtobus in malica sta naročena.

Kaj pa vreme? Bo, ne bo? Gledamo vse mogoče napovedi, pohoda ne odpovemo.

Smo na poti, dež pada. Oblaki so nizko nad Nanosom. Kaj bo z Gradiško turo?

Vreme bo boljše šele popoldne. V mokrem ni za v skale niti za pohod. Kaj zdaj? Poln avtobus dobro razporejenih planincev se kaj dosti ne razburja.

Vodniki pa smo malo bolj na trnih. Plan A odpade. Kje je plan B? Smo na poti na Primorsko. Kaj bi se dalo tu izvesti, ker hoja ne pride v poštev.

Pade ideja, gremo v Škocjanske jame. Slavičin telefon je polno obremenjen. Kako je z vodenim ogledom in kdaj? Med vožnjo se ji je uspelo dogovoriti o vsem.

Plan B je stekel. Ob 10. uri smo šli na voden ogled Škocjanskih jam. Tudi tu smo uživali in videli lep kos našega podzemlja. Gradiška tura pa nas čaka jeseni.

Pohvaliti moram vse naše pohodnike za popolno udeležbo. Kljub slabši napovedi vremena so prišli vsi prijavljeni. Hvala vam za zaupanje. Vedno se bomo skušali potruditi po svojih najboljših močeh.

Izhod iz jame

Foto: Slavica Laznik

VESELI POHODNIKI

ZGLED IN UPANJE MLAJŠIM GENERACIJAM

Marica Jesenovec

Naša običajna rubrika Veselih pohodnikov bo danes nekoliko drugačna. Na zelo veliko prošnjo nam je naša najstarejša zvesta pohodnica MARICA JESENOVEC, ki bo v teh dneh praznovala 88. rojstni dan, predstavila svoje planinsko popotovanje skozi čas. Takole je zapisala:

»Članica planinskega društva sem od 1978. Bolj redno planinarim od 1988 s PD Škofja Loka pod vodstvom Jožeta Stanonika. Z njim sem se povzpela na veliko vrhov in bilo je enkratno.

Spomnim se, da smo v planine začele hoditi balinarke. Ne vem, kako se je začelo, mogoče so nas povabili planinci. Vem le, da je bila to pametna odločitev.

Ko je leta 1995 planinske pohode pri DU začela voditi Nežka Trampuš, sem se ji takoj priključila in z njo hodila 13 let. Nežka, hvala ti za ta nepozabna doživetja. Bila si enkratna vodnica. Kasneje sem pet let planinarila z Matevžem Trilarjem in počutila sem se odlično. Hvala.

Sedaj že šesto leto hodim z Dragico Gartner. Občudujem njen pogum, da vzame s seboj tudi nas, starejše pohodnice. Gotovo je to zanjo velika odgovornost.

S pohodi, vodniki in pohodniki sem bila vedno zadovoljna. Prehodi sem skoraj celo Slovenijo in del zamejstva ter spoznavala kraje in ljudi. Vedno sem se veselila načrtovanih pohodov, na katere imam veliko čudovitih spominov in nimam nobenih poškodb.

Moj nasvet je, da je treba poskusiti in vztrajati, tudi če je včasih težko in se ti ne da, saj če ne greš, ne veš, kako je. Skupina te potegne s sabo, ti da moč in voljo. Biti pa moraš prilagodljiv, potrpežljiv in upoštevati navodila, ne pa sedeti doma in se smiliti samemu sebi.

Za letošnje leto si želim le, da bi vzdržala do konca, za naprej pa bom videla sprti.

Sedaj, ko sem starejša, moram bolj gledati, kam stopim, kar pomeni manj pogovora in občudovanja narave med potjo. V veliko podporo mi je še posebno Dragica, ki vedno pričakuje,

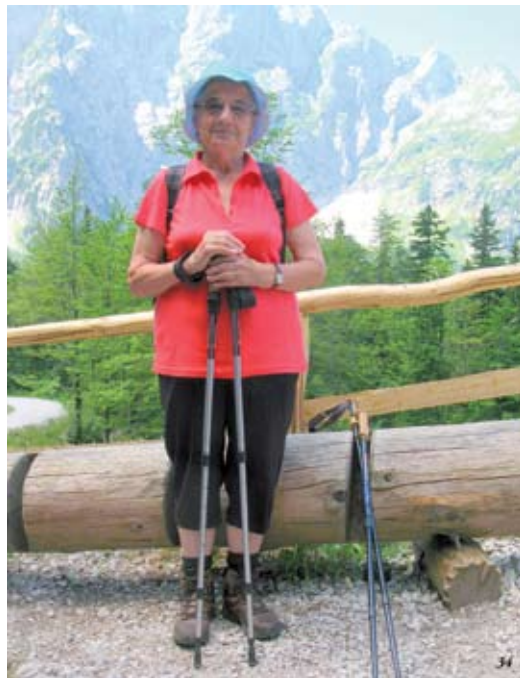

Foto: Stane Jarc

da bom naslednjič še zraven. Hvala ti, Dragica in tvojim pomočnikom.«

S to pripovedjo želimo mlajšim in starejšim upokojevcem povedati, da nikoli ni prepozno začeti s hojo. Potrebno si je le želeti in imeti veliko volje, saj je tudi Marica začela planinariti šele pri 60 letih.

Hvala ti, Marica, da nam daješ veliko upanja in energije.

LETOVANJE

Od 11. do 18. junija so naši člani letovali v Bolu na otoku Braču.

Foto: Lojze Sovinec

Foto: Stane Jarc

Letošnja pestra ponudba potovanj je privabila mnogo naših upokojencev. Med njimi so bile tudi tri članice uredniškega odbora glasila Mi o sebi. NADJA PODGORŠEK je obiskala Albanijo, NEVENKA MANDIĆ je bila na Irskem, ZLATA RAMOVŠ pa je zbrala vtise z izleta v Kobarid, Drežnico in Idrijo.

ALBANIJA

Besedilo in fotografija Nadja Podgoršek

Za obisk Albanije sem se odločila po večletnem oklevanju in pomislekih, ki pa so se mi ob obisku te zanimive dežele razblinili kot milni mehurček.

V začetku maja smo se člani našega društva upokojencev odpravili na obisk Albanije. Verjetno smo na to potovanje vsi odhajali z mešanimi občutki, vrnili pa smo se navdušeni nad vsem, kar smo videli in doživeli. Seveda moram dodati, da nam je naš simpatični vodič razkazal le prestolnico Tirano ter mesta Drač, Kruje in Berat. Na pravo podeželje nas ni odpeljal, tako da so naši vtisi temeljili le na tistem, kar smo videli in doživeli v mestih. In videli smo veliko lepega in bili nad videnim zelo navdušeni.

Z letališča smo se odpeljali v mesto Drač, kjer smo v hotelu Vivas prespali naslednje tri noči našega potovanja. Danes mesto šteje 180.000 prebivalcev ter ima tovorno in potniško пристanišče in mnogo lepih hotelov ob lepo urejeni, široki morski promenadi s številnimi lokali, kjer lahko poskusite njihove specialitete ali pa si privoščite samo sladoled. Prav vse nas je presenetila čistoča, ki jo vzorno vzdržujejo v celotnem mestu. Povsod smo videli gradbišča, na katerih Albanci sami s svojimi delavci gradijo infrastrukturo, hotele, stanovanjske bloke, družinske hiše in delavnice. Menda so samozavestno odklonili izjemno visoko posojilo, ki jim ga je ponujala Nemčija za gradnjo obmorskih hotelov in ustrezno infrastrukturo. Odločili so se, da bodo vse zgradili sami, pa čeprav to ne bo tako hitro.

Zanimivo je, da v Albaniji povsod vidiš nedokončane hiše, v katerih ljudje živijo že dolga leta. Na mnogih hišah v nebo štrli nekaj žičnatih stebrov, kar pomeni, da je hiša še nedokončana. To je menda edini način, kako se izogniti plačilu davka na nepremičnine. Dobra ideja.

Ogledali smo si tudi preko dva tisoč let staro mesto Berat s trdnjavo, ki ga imenujejo mesto tisočerih

oken. Mesto je pod Unescovo zaščito in ima 60.000 prebivalcev. Naša naslednja postaja je bila destilarna albanskega konjaka, kjer so nas pogostili z okusnim narezkom in degustacijo njihovih proizvodov. Za konec smo se ustavili v trgovini, od koder smo odnesli vsak po nekaj steklenic njihovega konjaka.

Naslednji dan smo obiskali Kruje, izjemno utrjeno gorsko mesto in rojstni kraj albanskega narodnega heroja Gjergju Kastriotija, imenovanega Skenderbeg. Na poti do trdnjave smo se sprehodili skozi slikovit in zanimiv star turški bazar. Ogledali smo si trdnjavo, v kateri je danes muzej slovitiga Skenderbega.

Zadnji dan potovanja smo se odpeljali v Skadar in si tam ogledali starodavno trdnjavo. Za konec smo prihranili še ogled prestolnice Tirane, ki nas je res presenetila po svoji urejenosti, novi, moderni

Pogled na muzej albanske zgodovine posvečen narodnemu junaku Skenderbegu

arhitekturi, širokih ulicah, svetlih in prijetnih starih kafičih v starem delu mesta, ter z dobro založenimi in modernimi trgovinami, ki se lahko kosajo z marsikatero evropsko ponudbo.

NA IRSKEM

Besedilo in fotografija Nevenka Mandić Orehek

Irška. Otok na severozahodu Evrope. Oceanska klima z veliko vlage, veliko oblačnih in malo sončnih dni.

Zadnje dneve maja in prve dni junija je skupina 40 popotnikov, od tega 16 iz Škofje Loke, preživela na Zelenem otoku, kot tudi imenujejo Irsko. Vreme je presenetilo tako nas kot domačine, saj smo imeli toplo in sončno vreme vseh osem dni. Celo obljubljenega vetra z Atlantika ni bilo.

Potovali smo osem dni in sedem noči, spali vsakič v drugem mestu. Še sreča, da smo videno in doživeto fotografirali, saj bi drugače veliko pozabili. Vodička Alja Mravljak nas je obveščala o vsem, nam pripovedovala zgodbe in legende posameznih krajev, pobrskala po zgodovini, literaturi in umetnosti ter nam predstavila zgodovino in kulturo Ircev. Najprej smo se odpravili na Severno Irsko in si v glavnem mestu Belfast ogledali ladjedelnico, v kateri so zgradili Titanik, in poslikave zidov, ki so pred leti delili katoliške dele od protestantskih, ter se sprehodili po mestu. Nato smo obiskali Velikanov nasip, eno izmed največjih naravnih

čudes na skrajnem severu. Na vzhodu smo lahko videli Škotsko. Na poti v Republiko Irsko smo se ustavili v najstarejši destilarni viskijev Bushmills ustanovljeno leta 1608, kjer smo se poučili o izdelavi te pijače in pomirili duhove ob kozarčku pravega irskega viskija. V Londonderryju smo postali ob spomeniku žrtvam Krvave nedelje, ki se je zgodila leta 1972, ko je britanska vojska streljala na demonstrante. Sprehodili smo se po delu obzidja in obiskali mestno hišo. Dnevi so minevali izredno hitro. Ogledali smo si nahajališče iz časov megalitskih kultur in postali pri spomeniku veliki krompirjevi lakoti,

ki je okoli leta 1850 zahtevala milijon življenj, izselilo pa se je 1.200.000 Ircev.

Pot nas je pripeljala do dih jemajočih Moherskih klifov, ki se dvigajo do 214 m nad morjem. Kolesarili smo ob obali Aranskega otoka Inishmore in se povzpeli v predzgodovinsko utrdbo, postavljeno 100 metrov nad vodo.

Irška slovi po bogatem rastlinskem svetu značilnem tako za mediteransko kot gorsko podnebje. Azaleje, ki so cvetele v divjini, so očarale zlasti tiste, ki jih poznajo kot zahtevne vrtno rastline.

Obiskali smo več graščin ter hišo Russborough, ki velja za eno najlepših na Irskem.

Na ovčji farmi so nam prikazali delo z ovčarskim psom in striženje ovac. Poleg tega smo lahko pestovali en dan starega jagenjčka. Sprehodili smo se skozi muzej na prostem, vasico, v kateri se je čas ustavil v 19. stoletju, in se udeležili učne ure irščine. Skupaj z učiteljem smo zapeli Molly Malone, tradicionalno irsko pesem posvečeno istoimenski prodajalki školjk, ki je neuradna himna glavnega mesta Irske Dublina.

V Kilkennyju smo v pivovarni Smithwick` s ustanovljeni leta 1710, izvedeli, kako se vari pivo in zakaj je njihovo pivo rdeče barve. Irška je znana po viskiju, pivu in pubih. Irski pub je gostinski lokal z licenco za strežbo alkoholnih pijač. V njem vlada edinstvena kultura priložnostnega druženja, krepke hrane in pijače, irskih športov in tradicionalne irske glasbe. Obiskali smo več pubov in poskusili več znamk piva. Zadnji večer smo zaključili v Dublinu ob pivu, glasbi in plesu. V pubu v centru mesta sta

Ladja krsta - pomnik veliki krompirjevi lakoti

violinist in kitarist, tipična Irca, z glasbo in petjem ustvarila enkratno vzdušje, ki se mu nismo mogli upreti.

Zadnji dan smo se sprehodili po Dublinu, se vmes ustavili ob spomenikih pisatelju Jamesu Joycu in Molly Malone, popili zadnjo irsko kavo, zadnje pivo in že smo bili na poti domov.

Ste vedeli, da na Irskem nimajo kač? Razen seveda v živalskem vrtu. Sveti Patrik, zavetnik Irske jih je nagnal v morje in se niso nikoli vrnile. Kaj pa mi? Morda se še vrnemo.

ČIN, ČIN, ČIN, DREŽNICA SPOMINI Z IZLETA V KOBARID, DREŽNICO IN IDRİJO

Zlata Ramovš

Foto: Zlata Ramovš

Degustacija v kobariški Mlekarni Planika, kjer je muzej Od Planine do Planike, ponujajo pa ekološke izdelke iz mleka z visokogorskih pašnikov.

Foto: Zlata Ramovš

Muzej v Kobaridu obiskovalcem predstavlja najboljše pripoved o soški fronti.

Foto: Zlata Ramovš

Idilčno vasico Drežnica smo odkrili prav pod Krnom.

Foto: Zlata Ramovš

Ogled zasebne muzejske zbirke v Drežnici z bogato zbirko predmetov iz časa Soške fronte

Foto: Zlata Ramovš

Še en pomnik strahot Soške fronte – kostnica nad Kobaridom, kjer je pokopanih 7014 italijanskih vojakov.

Foto: Zlata Ramovš

Božjepotna bazilika Sveto srce Jezusovo v Drežnici iz leta 1911 z enimi največjih orgel na Goriškem. O njej nam je pripovedovala vodička Alenka Veber.

Foto: Erna Živic

V Idriji, mestu živega srebra ter tradicionalnih klekljanih čipk

ZELO CENJENA IN SPOŠTOVANA DOKTORICA MARIJA BRAČKO 1914-2004

MOJI SPOMINI

Meri Bozovičar

Z veseljem sem sprejela nalogo naše urednice, naj nekaj napišem o zdravnici dr. Bračkovi, saj se je spominjam z veliko hvaležnostjo in spoštovanjem. Rodila se je v trgovsko-kmečki družini s 13 otroki na Češnjici. Osnovno šolo je obiskovala v Železnikih, meščansko pri uršulinkah v Loki in gimnazijo v Ljubljani. K temu da bi bila zdravnica, sta jo spodbudili mama in domača zdravnica dr. Strnadova. Študij je nadaljevala na medicinskih fakultetah v Ljubljani in Beogradu, kjer je leta 1939 diplomirala. V Beogradu je spoznala tudi svojega bodočega moža. Moža so poslali v službo na Dunaj, ona ga je spremljala in tam opravila specializacijo iz pediatrije.

Pred koncem druge svetovne vojne se je leta 1944 z družino preselila v Maribor. V začetku leta 1945 se je na poti v Železnike ustavila v Škofji Loki. V Loki sta bila pred vojno in po njej zdravnik dr. Hubad in dr. Kocijančič, ki sta imela ordinacijo v zasebnih stanovanjih. Dr. Hubad je imel prostore najprej v prostorih na Rotovžu, nato pa pri Balant. Ko je v Šentvidu sezidal hišo, se je leta 1947 preselil tja. Dr. Kocijančič je bil leta 1944 ustreljen kot talec. Ni torej naključje, da je dr. Marija Bračko ostala v Škofji Loki. V Markonovi hiši so ji loški oblastniki dodelili stanovanje, katerega del je preuredila v ordinacijo. Nekaj opreme je dobila iz ambulante dr. Kocijančiča. Njena ambulanta je bila odprta dan in noč. Obiske na domu je sprva opravljala peš. Največje težave je povzročalo pomanjkanje prevoznih sredstev, saj je bil teren obsežen. V najslabših vremenskih prilikah in ponoči je obiskovala paciente s kolesom, v manjši meri z vozom, le v redkih primerih pa z avtomobilom, ki so ga dali na razpolago organi oblasti. Pozneje je dobila tudi moped in nazadnje fička. Imela je posluš in pravi občutek za vsakega človeka v stiski. Bila je zelo cenjena pri zdravljenju otrok in na Pediatrični kliniki v Ljubljani so dejali:

Foto: družinski arhiv

»Kar pošlje dr. Marija Bračko iz Škofje Loke, je resna zadeva in njena diagnoza drži tudi v bolnišnici.«

Leta 1952 sem rodila prvega sina. Takrat še ni bilo bolnišnice v Kranju. Pri porodu je pomagala babica Marija Pipan-Brojanka. Popadki so se vlekli od petka do ponedeljka. Babica je verjetno slutila, da ne bo šlo vse tako gladko, zato je poklicala dr. Bračkovo. Spominjam se, da sem v roki stiskala kipec Marije in si želela samo, da bi umrla. Ko je moj sinček končno zajokal, sem si oddahnila. A takrat šele se je pričelo. »Da nihče ne pride v sobo in tudi nikamor ne morem iti. Tu rešujem življenje,« je rekla zdravnica. Potrebno je bilo hitro ukrepati, iz mene trgati posteljico, nato pa še šivati, in to brez vsakega pomirjevala. Nisem samo vpila, ampak rjula. Spominjam se je z vso

hvaležnostjo in spoštovanjem. Moj sin Matjaž me je zjutraj, na njegov 64. rojstni dan, poklical in rekel: »Mami, hvala, da si me rodila.« Te njegove besede so me do solz ganile.

Moj drugi sin je vedno imel težave, velikokrat mu je bilo slabo. Nekoč mi je povedal, da je v njegovem blatu nekaj, kar se premika. Tisto nekaj sem dala na papir in segrela in res se je to začelo premikati. Markovo blato sem odnesla v laboratorij in tam so mi rekli, da so to jajčeca od glist. Vseeno se mi je zdelo čudno, saj je bilo bolj podobno neprebavljenim jabolčnim pečkam. Sinovo vodo sem dala tudi gospodu, ki je vsak teden hodil na Drenov grič in vodo mnogih vaščanov nosil na pregled. Tam je bila čudodelka, ki je vodo samo pogledala, ugotovila diagnozo in dala zdravila. Marko je dobil stekleničko zdravil, ki jih je moral piti vsak dan. Neko nedeljo pa me je poklical: »Mami, mami, poglej, kaj sem jaz pokakal.« Med blatom je bila velika veriga malih ploščic. Vso to verigo sem dala v škatlico za milo in odnesla na pregled dr. Bračkovi. Ona je zagnala vik in krik ter takoj ugotovila, da je to svinjska trakulja. Rekla je, če je to cela trakulja, bo v redu, če pa je glava ostala v črevesju, se bo ponovilo.

No, čez kakšen mesec se je trakulja ponovno pojavila in rasla naprej. Tedaj pa je dr. Bračkova Marka poslala v bolnico, kjer so mu pomagali in trakuljo z glavo vred uničili. Naključje in splet okoliščin je pripomogel, da se je moj Marko rešil trakulje.

Dr. Bračkova je znala pozdraviti in svetovati pri ženskih težavah. Vedno te je pokarala in pokazala, kako se je treba toplo obleči, da se rešiš takih težav. Takrat še ni bilo hlačnih nogavic in pozimi je treba nositi spodnje hlačke s hlačnicami, pokazala je, kakšne je nosila ona – pumparice.

Če sem prišla k njej z želodčnimi težavami, mi je vedno rekla: »Nehajte kaditi in piti kavo na tešče.« Res sem jo ubogala in zaradi tega nikoli ni bilo treba več k njej. Takrat sem se naučila, da še sedaj ne pijem kave na prazen želodec.

Moja mami je nekoč celo noč bruhalo in zjutraj sem šla po pomoč k zdravnici. Najprej me je vprašala, kaj bruha. Rekla sem, da črno, kot bi bruhalo usedlino črne kave. Dr. Bračkova je poklicala rešilca in odredila prevoz v bolnišnico. Mamo so komaj rešili,

saj je imela je želodčne krvavitve.

Moja stara mama je štiri leta in pol ležala nepremična v postelji. Velikokrat je bila pri njej na obisku dr. Bračkova in napovedala, da ne bo dočkala jutra. Toda moja stara mama ni umrla. To se je zgodilo večkrat in dr. Bračkova je rekla: »Vaša mama nekoga čaka, zato ne more umreti.« Imela je prav. Staro mamo je prišel na smrtni postelji obiskat njen vnuk iz Amerike. Izročila mu je poročni prstan njegove mame, ki je pred 30 leti prišla na zdravljenje iz Amerike in tu umrla. Mami pa je naročila: »Če bom umrla, izročite moj poročni prstan mojemu sinu, če kdaj pride iz Amerike na moj grob.« Ko je mama obljubo izpolnila, je naslednji dan umrla.

O naši spoštovani dr. Bračkovi bi lahko pisala še veliko. To so le moji spomini. Vem pa, da bi veliko Ločanov, ki so pri njej iskali zdravje in nasvete, napisalo marsikaj in bi nastal cel roman.

Se strinjate, da bi si dr. Bračkova zaslužila obeležje v Aleji znamenitih žena?

KORISTNE INFORMACIJE

VABILO ZAMUDNIKOM ZA PLAČILO ČLANARINE

Vljudno prosimo člane Društva upokojencev Škofja Loka, ki še niso plačali članarine za leto 2016, da to storijo čim prej. Ob tem vas obveščamo, da plačilnih nalogov načeloma ne pošiljamo po pošti. Plačilo lahko najceneje opravite osebno v društvu v sredo ali petek med 8. in 11. uro, preko e-bančništva ali s položnico.

Podatki za plačilo po UPN obrazcu:

- Namen/rok plačila: Članarina 2016
- Štev. transakcijskega računa prejemnika (pod IBAN): SI56 07000-0001134214
- Sklic: 99
- BIC banke prejemnika: GORESI2X
- Naslov prejemnika: Društvo upokojencev Škofja Loka, Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka.

Vrsta članstva	Višina članarine
Letna članarina za društvo	11,00 €
Sklad vzajemne samopomoči - posmrtnina	10,00 €

SREČANJE UPOKOJENCEV GORENJSKE

Letošnje 25. srečanje upokojencev Gorenjske je bilo 8. septembra 2016 na letališču Lesce. Reportažo o tem bomo objavili v prihodnji številki glasila MI O SEBI.

Foto: Video Bohinj

Takole je bilo na lanskem srečanju gorenjskih upokojencev v Bohinjski Bistrici.

MOJE SANJE - OSKRBOVANO STANOVANJE

Nežka Fojkar

Vse življenje se staramo in nekateri prej, drugi kasneje brez pomoči ne moremo več živeti. O življenju, ko ne bomo več samostojni, moramo začeti razmišljati, ko smo še v dobri kondiciji ali vsaj kmalu po odhodu v pokoj. Ker ne vemo, ali bo sedanje stanovanje čez 10 ali 20 let za nas še primerno, moramo iskati nove možnosti in rešitve. Pravočasno načrtovanje omili stisko.

Država starejšim danes zagotavlja različne oblike varstva in ena od teh so tudi oskrbovana stanovanja. Takih stanovanj ima Slovenija trenutno 271. Najdemo jih po vsej Sloveniji, in sicer v Celju, Kranju, Krškem, Ljutomeru, Logatcu, Mariboru, Murski Soboti, Novi Gorici, Trebnjem in Trzinu. Žal je želja več kot možnosti, zato taka stanovanja gradijo še v Izoli in Brežicah. Stanovanja je mogoče najeti ali odkupiti. Namenjena so osebam starejšim od 65 let, ki zaradi svojega zdravstvenega stanja lahko samostojno živijo, niso v osebem stečaju in so plačilno sposobne. Stanovanja so arhitekturno prilagojena bivanju starejših oseb. Opremljena sta kuhinja in kopalnica, v stavbi je dvigalo, prehodi so široki, povsod so držala in drugo. V oskrbovanih stanovanjih lahko najemniki pomoč oskrbnika dobijo 24 ur dnevno.

Lastnik večine oskrbovanih stanovanj je Nepremičninski sklad pokojninsko invalidskega zavarovanja Slovenije, ki stanovanja oddaja v najem v skladu s Pravili za oddajanje oskrbovanih stanovanj. Najemna pogodba z oskrbovancem se sklone za nedoločen čas, lahko pa se tudi prekine, in sicer v skladu z odpovednim rokom, določenim v pogodbi. Poleg stroška najemnine mora najemnik plačati še tekoče stroške dejanske porabe, skupne obratovalne stroške stavbe, stroške storitev osnovne in socialne oskrbe, stroške za klic v sili 24 ur na dan ter ostale stroške v zvezi z najemom.

Vse lepo in prav, a kako do takega stanovanja? Če ste dovolj bogati, vam je to enostavno dosegljivo.

Če pa imate lastno nepremičnino, stanovanje ali hišo, s katero samostojno razpolagate in zaradi velikosti težko pokrivete stroške, je pravi čas za razmislek.

Vir: internet

Oskrbovana stanovanja na Planini v Kranju

Kakovost življenja v starosti je precej odvisna od pomoči, institucij in denarja, ki ga imamo na voljo. Tudi svojih otrok starejši ne želijo obremenjevati. Ko človek ni več samostojen, je najpogostejša rešitev odhod v dom. Tam je njegovo gibanje in odločanje precej omejeno in pretežno v rokah osebja. Domovi so sicer nujno potrebni, vendar je za starost mnogo kvalitetnejša rešitev oskrbovano stanovanje. Slovenci smo na svoje nepremičnine čustveno zelo navezani, zato bomo morali spremeniti miselnost ter se pogosteje in lažje odločati tudi za prodajo svoje lastnine. Za ta denar bi si morda lahko privoščili oskrbovano stanovanje in si s tako zagotovili kvalitetnejše življenje v starosti.

Kam po informacije? V prostorih ZDUS na Kebetovi 9 v Ljubljani že deluje SVETOVALNICA ZA IZBOLJŠANJE BIVANJA STAREJŠIH (tel.:01 62 05 481, <http://zdus-zveza.si/svetovalnica-bivanje>). Če želite o bivanju v starosti karkoli vprašati, zaradi lažje odločitve obiščite pooblaščen nepremičninske in finančne strokovnjake. Poiščite jih.

IZLET PROSTOVOLJCEV

Bivši predsednik Slovenije dr. Danilo Türk je nekoč izjavil, da se je prostovoljcem treba prikloniti, ker dajejo sebe in svoj čas za dobrobit vseh nas. Njihovega dela se ne da poplačati z denarjem, našo hvaležnost pa lahko izrazimo še na druge načine. Ena takih možnosti je tudi izlet, na katerega so enkrat letno vabljeni vsi prostovoljci, ki jim druženje veliko pomeni. Kam in kdaj bomo šli letos, je še skrivnost, ki jo skrbno varuje naš predsednik Miro Duić, ki se vedno zahvali in povsod pohvali delo prostovoljcev na različnih področjih.

RADI DELAMO DOBRO - MERCATORJEVA DOBRODELNA AKCIJA

Maruša Mohorič

V projektu Radi delamo dobro, ki je potekal aprila 2016, je na povabilo družbe Mercator poleg prostovoljnega gasilskega društva iz Stare Loke in Planinskega društva Škofja Loka sodelovalo tudi naše društvo.

Mercator je za projekt namenil donacije v višini 130.000 €, kupci pa smo v stotih poslovalnicah po Sloveniji pri vsakem nakupu prejeli kupon, s katerim smo glasovali za izbrana društva iz svoje okolice, ki so se prijavila na ponudbo veletrgovca.

V Groharjevem naselju so zmagali gasilci, za katere je glasovalo 5072 kupcev in tako prejeli donacijo 1000 €, DU je prejelo 1631 glasov in donacijo v višini 200 €, PD pa 1082 glasov in donacijo 100 €.

Razglasitev je bila 15. maja v popoldanskem času pred trgovino v Groharjevem naselju v Škofji Loki, kjer so se predstavili gasilci s svojo opremo in prikazom gašenja na strehi. Predsednik PGD Stara Loka Klemen Škrjanec je povedal, da so hvaležni vsem, ki so glasovali za njih. Dejal je, da jim nagrada veliko pomeni, predvsem pa spoznanje, da ljudje cenijo njihovo delo. Za ilustracijo je omenil, da celotna oprema za enega gasilca, tehta okrog 25 kg, stane pa od 4-5000€, vozilo za gašenje požarov, vključno s

posadko šestih gasilcev, pa okrog 300.000 €. Večino potrebnih sredstev prejmejo iz občinske blagajne. Predsednik društva upokojencev Miro Duič se je zahvalil Mercatorju in poslovodkinji trgovine v Groharjevem naselju Ireni Božiček, za vabilo k sodelovanju in donacijo, kupcem pa za vse glasove. Predstavil je delo društva in glasilo Mi o sebi, ki je bilo med prireditvijo na voljo v trgovini, da bi

Foto: Nadja Podgoršek

ga lahko spoznalo čim več ljudi. Za popestritev prireditve je poskrbela naša pevka skupina Mavrica.

V imenu PD je nagrado prevzel Rudi Zadnik. Zaposlene v poslovalnici Mercator v Groharjevem naselju so maloštevilne udeležence razglasitve rezultatov razveselile s sladico in napitki.

PARK ČUTIL PRI CENTRU SLEPIH IN SLABOVIDNIH

Center slepih in slabovidnih Škofja Loka letos praznuje 80-letnico delovanja, kar so obeležili z več dogodki. Med temi je vsekakor zelo pomembna ureditev senzoričnega parka čutil, ki so ga slovesno odprli 28. maja 2016. Tam obiskovalci, starejši, senzorno in gibalno ovirani odkrivajo posamezna čutila, vid, sluh, tip, vonj in okus. Park je tako postal prijazen ljudem s posebnimi potrebami in starejšim, vendar ne samo stanovalcem CSS, saj bodo v njem lahko uživali vsi, ki želijo še bolj spoznati svoje čute in občutiti lepote življenja.

Foto: Nevenka Mandić Orehek

Zabava in delo na tradicionalnem pikniku v soboto, 4. junija 2016

Foto: Zlata Ramovš

FOTO GALERIJA

Predsednik Miro Duić ob prisrčnem pozdravnem nagovoru

Foto: Rudi Zadnik

Žejnim obiskovalcem je žejo gasila članica balinarskega kluba Eva Buden.

Foto: Zlata Ramovš

Dva okusna obroka iz Gostinstva Mateja sta postregla Igor Juhant in Primož Vehar.

Foto: Zlata Ramovš

Najboljši v pihanju balonov so bili Milena Langerholc, Lojze Čadež in Metod Bertoncely.

Foto: Rudi Zadnik

Lojze Čadež se je pridružil glasbenikoma z nekaj pevskimi točkami.

Foto: Zlata Ramovš

Ob zaključku piknika se je oglasila še lepa pesem.